

JURAJ GERBEL

PRÍLIŠ NESKORO

www.jurajgerbel.sk

Napísané v 2019.

Pôvodne uverejnené a vydané v 2020 na Slovensku.

Autor a vydavateľ: © Juraj Gerbel

Obálka: © Juraj Gerbel

Portrét: © Alexandra Petříková

Fotografia Škótskych vysočín: © Andrej Gašpar a Viktória Gajdošová

© Príliš neskoro

Všetky práva vyhradené.

Obsah knihy podlieha autorskému právu. Akékoľvek používanie obsahu, alebo jeho časti, je možné len s písomným súhlasom majiteľa.

ISBN: 978-80-570-1896-4

www.jurajgerbel.sk

Nákupom diel z mojej tvorby spravíte radosť nielen sebe samým, ale zároveň pomôžete ľuďom v núdzi. 5% z výnosu z predaja kníh totiž pôjde na dobročinné účely: na podporu telesne znevýhodnených detí a dospelých, o ktorých sa stará etablovaná, profesionálna a plne transparentná organizácia APPA: Asociácia pomoci postihnutým. Tá už niekoľko rokov úspešne pomáha ľuďom s vrodenými alebo získanými poruchami pohybového a oporného ústrojenstva alebo poškodením nervového systému či viacnásobným hendikepom. Kto má záujem dozvedieť sa viac o tejto prínosnej asociácii, môže využiť nasledujúce odkazy:

<https://appa.sk/>

<https://www.facebook.com/asociaciaAppa/>

Napísali o knihe:

Rudo Ďurica, majster sveta v thajskom boxe:

„Hneď pri prvých stranách ma príbeh oslovil a vtiahol do deja. Je to pútavé čítanie, kde nie je núdza o akciu. Vidno, že hlavný hrdina Andrej Bojar je zocelený dlhoročným tréningom. Vie, ako a kde má udrieť. Bojová akcia je veľmi realistická a teším sa na ďalšie pokračovania!“

Marián Šebesta, odborník na Wim Hofovu metódu:

„Bojar je späť! Nový akčný hrdina slovenského thrilleru. Trištvrte roka po debutovom románe Otoč sa opäť prichádza na scénu. Inteligentný, citlivý, a pritom nemilosrdný. Dajte si pozor, aby ste mu neskrížili cestu. A verte mi, že táto cesta bude boľieť.“

Silvia Walterová, expertka na právo:

„Príbeh je zaujímavý, určite sa oplatí knihu prečítať. Myslím si, že na Slovensku sa objavil mladý a talentovaný spisovateľ.“

Darina Alexyová, psychologička:

„Tajuplný príbeh prepájajúci mnohé osoby, miesta i udalosti. Do detailu prepracovaný dej, v ktorom sa prepletajú viaceré línie, podaný pútavým spôsobom, pretkaný hlbšími zamysleniami. Pozýva čitateľa balansovať na hrane vypätých situácií, pozorovať scény najvyššieho ľudského výkonu, ale i zlyhania, pády i nezdolnosť ľudského tela a ducha. Autor bohatým a pestrým slovníkom živo vykresľuje celý dej a čitateľa necháva do poslednej chvíle v napätí.“

Robo Rektor Bosák, rapper a spisovateľ:

„Dej nabera zápletku od prvej chvíle, postupne graduje, udržiava v napätí – čo bude ďalej? Autor má bohatú slovnú zásobu. Vie sa s ňou hrať tak, aby detailne vylíčil charakter postáv a prostredie, v ktorom pôsobia. Príbeh priam núti vžiť sa do myslenia jednotlivých osôb a zapojiť svoju predstavivosť. Nechýbajú v ňom emócie, ktoré zanechajú v čitateľovi dojem, akoby sa príbeh skutočne stal.“

Venované všetkým rodičom, ktorí s láskou vychovávajú svoje deti a stoja pri nich. Bez Vás by bol svet oveľa chudobnejší.

I

1

Únos nie je ľahká vec.

Zabiť niekoho je oproti tomu značne jednoduché. Ak človek nie je brzdený morálnymi hodnotami. Čo mnohí nie sú. Stačí sa patrične nachystať: pripraviť miesto, odhadnúť čas, zvážiť okolnosti. A napokon udrieť. Čím menej svedkov, tým lepšie; čím menej osôb zasvätených do vraždy, tým lepšie. Páchateľ sa vyparí. V nejednom prípade ho už nikto nikdy nevypátra. Smrťou obete jeho práca spravidla končí. Podobne, ako keď si niekto najme odborníka na stavbu domu. Dom sa postaví, majiteľ sa doň nasťahuje a pre stavbára práca končí. Dostane zaplatené. Na zákazku zabudne. Žije si svojím životom ako predtým. Aj nájomný zabijak sa správa obdobne: usmrť vybraný cieľ, inkasuje dohodnutú odmenu a na zákazku zabudne. Žije si svojím životom ako predtým.

Nie však únosca.

Únos si vyžaduje všetky kroky atentátu: prípravu miesta, odhad času, zváženie okolností a napokon samotný úder. Platia i rovnaké pravidlá: čím menej svedkov, tým lepšie; čím menej osôb zasvätených do únosu, tým viac šancí na úspech. Lenže tam, kde vražda končí, sa únos iba začína. Celé divadlo sa len rozbieha. Tam, kde nájomný zabijak zabúda na zákazku, musí únosca dôkladne plánovať, analyzovať a myslieť na každú jednu podrobnosť. Každá jedna podrobnosť sa môže v prípade pochybenia stať osudnou. Obeť nie je mŕtva a ponechaná napospas trúčliacim pozostalým; obeť je živá, vystrašená. Bráni sa. Jej príbuzní urobia, čo je v ich silách, aby živou i naďalej ostala. Únosca preberá za ňu zodpovednosť. Musí sa o ňu starať. Zároveň musí dbať o svoju vlastnú existenciu – aby on sám nebol dolapený. Až pokým príbuzní obete nesplnia stanovené požiadavky. Potom, v ideálnom prípade, dôjde k jej vráteniu.

Tá najťažšia časť akcie: vrátiť živú obeť do rúk jej príbuzných. Bez toho, aby únoscu dolapili. Bez toho, aby ho chytili policajti – alebo niekto iný. Niekto menej oficiálny. Každý únosca si uvedomuje riziko tohto záverečného kroku. Nie každý únosca sa preto k nemu odhodlá. Obeť sa nie vždy vráti do rúk príbuzných. Nie vždy živá.

Starec veľmi dobre vie, že únos nie je ľahká vec.

Z toho dôvodu si najal profesionálov. Môže si ich dovoliť. Jeho predstava je veľmi špecifická. Jeho plán nie úplne štandardný. Na uskutočnenie potrebuje len tých najlepších z najlepších. Odborníkov, čo pracujú ako hodinky; čo myslia o dvadsať rokov dopredu; čo sa vedú pripraviť na všetky eventuality. No v prvom rade: odborníkov, čo vedú improvizovať v prípade, že niektorú eventualitu *nepredvídali*. Presne takých ľudí našiel. Oslovil ich. Zaplatil ich.

A teraz čaká na výsledok.

Počasie je príjemné. Na oblohe vidno iba niekoľko nepatrných mrakov. Slnko svieti. Pofukuje mierny vánok. Snež nepadá. Teplomer ukazuje mínus sedem stupňov Celzia. Ideálne podmienky na lyžovanie. Lyžiarska sezóna v Škótsku sa dostáva do plného rozpuku v januári. No i koncom zimy či začiatkom jari sa ľudia vedú dočkať prekvapivo priaznivých podmienok.

Rezort sa nachádza vo výške približne 1200 metrov nad morom. V posledných rokoch láka čoraz viac a viac turistov. Aj domácich, aj zahraničných. Pod zjazdovkou stojí hlavná drevená chata. Vedľa nej sa rozprestiera parkovisko. Od parkoviska sa tiahne dvojprúdová asfaltová cesta dolu z hory. Pozvoľna prechádza do južnejšie položených nížin.

Sú dve hodiny poobede. Streda. Pracovný týždeň v plnom prúde. Svah je zväčša poloprázdny. Väčšina prítomných lyžiarov sa k odchodu zatiaľ nechystá.

On je výnimkou.

Muž vo veku medzi tridsať až štyridsať rokov. S ryšavými vlasmi. Stredne vysoký. Sedí v aute za volantom na pravej strane. Šoféruje čerstvo kúpené Audi A8 s červenou, žiarivo nablýskanou metalízou. Na streche má na držiakoch pripevnené dvojce lyže. Cesta sa ťahá do stále nižších a nižších polôh. Po snehu už niet ani chýru ani slychu. S výnimkou pár občasných fliačikov.

Toto pestrofarebné luxusné auto pôsobí ako päšť na oko. V porovnaní s okolitou krajinou, kde dominujú nekonečné rady celoročne zelených borovic. v porovnaní s týčiacimi sa zasneženými končiarimi v dialke. Lubovoľný iný vodič by prekypoval šťastím – keby mohol zasadnúť do takéhoto vozidla. On však žiadnu radosť nepociťuje. Nevie sa zbaviť spomienky na hroznú udalosť, ktorú práve zažil. Snaží sa sústrediť na prázdnu cestu pred sebou. Príliš mu to nejde.

Na detskej sedačke, nainštalovanej za jeho chrbtom, sedí päťročný chlapec. Ten ako by svojmu otcovi z oka vypadol. Je pevne pripútaný. Badať, že jeho bezpečnosti počas jazdy bola venovaná dostatočná pozornosť. Pozerá sa von oknom – striedavo raz napravo, raz naľavo. Skúma rýchlo ubiehajúce zástupy ihličnatých a miestami i listnatých stromov. Necháva sa unášať rozmanitými myšlienkami typickými pre detskú myseľ.

Priveľmi nerozumie hroznej udalosti, ktorej bol nedávno spolu s otcom svedkom. Preto sa ňou ani nezaťažuje. Na rozdiel od otca. Skôr počúva rádio. Akýsi rockový kanál. Škriekajúci, prefajčený spevák šialene čosi vykrikuje. Tvrdý rocker sa snaží dať najavo bolesť z nevydarenej lásky – do rytmu prenikavej elektrickej gitary, dunivej basy a pravidelných úderov na bicie. Pesnička hučí pomerne nahlas. Chlapcovi to začína prekážať. No nechce ocina otravovať pri šoférovaní. A ocino je rád, že niečo mu z hlavy vypudzuje hrôzostrašné spomienky.

Asfaltová cesta sa odrazu prudkou zákrutou stočila doľava. Ryšavý muž za volantom Audi A8 zabočil. Vyrovnal kolesá. Ocitol sa pred neočakávanou scénou. Prebral sa zo zádumčivých myšlienok. Naplno si uvedomil, kde sa nachádza.

Asi stopäťdesiat metrov vpredu vidí rozloženú žltú zátarasu. Jedno policajné auto s aktivovanými poplašnými svetlami. Bez zvukového alarmu. Stojí naprieč ľavým pruhom pred barikádou. Druhé auto je odstavené naprieč pravým pruhom za zátarasou. S rovnako spusteným svetelným poplachom. Bez sirény.

Ryšavý muž mierne stíšil štekajúceho speváka. Stlačil brzdový pedál. Pomaličky prišiel až k prednému policajnému autu. Keď bol asi desať metrov od neho, zastavil. Uvidel, ako sa otvorili dvere. Na cestu vyšiel vysoký svalnatý policajt v rovnošate. Riadny chlapisko. Cez čiernu košeľu má prehodenú prenikavo žltú reflexnú bundu. S vysielacskou pripevnenou na hrudníku – presne tam, kde sa nachádza srdce. Na hlave mu nedbanlivo ovísia čierno-biela čiapka s vystuženým vrchom. Nesie na sebe symbol policajných zložiek Spojeného kráľovstva.

Strážnik svižným krokom podišiel k stojacej Audi A8. Ryšavý muž za volantom spustil okno. Pozdravil prichádzajúceho dôstojníka.

Spýtal sa: „Dobrý deň, čo sa deje?“

„Dobrý deň. Máme tu problém. Došlo k vážnemu zločinu, no páchateľ nám unikol. Je extrémne nebezpečný. Vyhlásilo sa pátranie. Preto vás musím poprosiť o preukázanie totožnosti a o predloženie dokumentácie k vášmu vozidlu.“

„Samozrejme, nech sa vám páči.“

Ryšavý muž roztvoril priečinok pri automatickej prevodovej páke. Vytiahol osobné doklady s technickým preukazom. Podal ich strážnikovi. Ten si ich skúmavo prezrel. Detailne si prečítal jednotlivé údaje na všetkých dokumentoch. Následne ich s úsmevom podal späť ryšavému mužovi cez spustené okienko.

Povedal: „Všetko v poriadku. Môžete ísť.“

Ryšavý muž za volantom si zobral podávané doklady. Vložil ich do úložného priečinku. Pomaly vyrazil vpred. Vtedy si všimol, že po ceste za ním prichádza ďalšie auto. Pravdepodobne iný lyžiar, ktorý sa tiež rozhodol opustiť svah skôr než väčšina.

Prestal mu venovať pozornosť. Obišiel rozostavenú žltú barikádu pri ľavej krajnici. Letmým pohľadom sa pozrel po druhom policajnom aute. Sedí v ňom iný, podobne vysoký strážnik v reflexnej bunde. Vyrázil vpred po rovnom asfalte. Priveľmi zrýchliť nemôže – po dvesto metroch sa cesta opäť vinie prudkou zákrutou doľava. Núti prichádzajúce autá rázne spomaliť. Ešte než zabočil, v spätnom zrkadle zbadal, že policajti dokončili bezpečnostnú previerku i na druhom vozidle.

To však nepustili.

Jeho vodič má zrejme menej šťastia. Z nejakých dôvodov. Preto sa práve otáča. Poberá sa späť tadiaľ, kadiaľ pred chvíľou prišiel. Musí sa zjavne vrátiť až k lyžiarskemu stredisku a vydať sa inou, menej kvalitnou a hrboľatou cestou.

Zaujímavé. Ryšavý muž nechápe. Nie je mu jasné, prečo jeho pustili – a prečo iné auto naopak poslali preč. Žeby to nejako súviselo s vyšetrovaným prípadom? Žeby toto druhé auto bolo nejako prepojené s nebezpečným zločincom? Ktorý nedávno ušiel? Prečo by ale potom nechali druhého vodiča jednoducho odísť? Mali by si ho podržať; vyšetriť ho. Tak predsa polícia funguje.

Takýmito otázkami sa ryšavý muž zamestnával niekoľko sekúnd. Pokým sa neocitol za druhým cestným ohybom. Pokým si nevšimol druhý, nanajvýš čudný zjav: rovno uprostred vozovky je križom zastavený veľký čierny Tuareg. Celú jednu stranu má posiatu škrabancami. Zadné dvere sú preliačené. Akoby do nich plnou silou čosi vrazilo. Predné dvere u vodiča sú dokorán roztvorené. Pred nimi, na špinavom asfalte, leží tvárou na zemi nehybné telo mohutného muža. V čiernych športových nohaviciach; v tmavo modrej bunde. Buď upadol do bezvedomia, alebo je mŕtvy. Okolo niet žiadnej ďalšej živej duše.

Ryšavý muž zastavil auto. Pozerá sa na zvláštnu scénu pred sebou. Chlapec pripútaný v detskej sedačke na zadnom sedadle sa taktiež zahľadel. Na nabúraný Tuareg. Na bezvládne telo muža.

Udivene sa spýtal: „Ocino, čo sa tu stalo?“

Ryšavý muž neodpovedá. Nastala chvíľa ticha. Rozlieha sa iba jemný zvuk motora a stíšené rockové kvílenie iného speváka.

Vzápätí odvetil: „Neviem. Počkaj tu sekundu. Idem sa pozrieť.“

Vypol motor. Umlčal interpreta v hudobnom vytržení. Kľúčik si vložil do vrečka na vetrovke. Vystúpil do chladného marcového počasia. Opatrne dokráčal k mohutnému mužovi ležiacemu na špinavom asfalte. Obzrel sa okolo seba. Borovice; holé stromy bez lístia; trávniky kde-tu pokryté malými zvyškami snehu. Svieži vánok prichádzajúci od severne sa týčiacich hôr. Všade vládne absolútne ticho. Zdá sa, že jedinými prejavmi civilizácie sú on so svojím autom, nabúraný Tuareg, nehybný chlap a cesta.

Nevie, čo má robiť. Na dnešok už má toho dosť – najskôr tá hrôza dnes na obed, teraz toto. Stráca pôdu pod nohami. Asi bude najlepšie, keď skontroluje, či chlap na zemi žije.

Áno. To bude najlepšie.

Vtedy sa všetko zmenilo. Vtedy sa mu život prevrátil hore nami. Vtedy nastal začiatok konca.

2

„Väzivové spojivá máte nesmierne oslabené. Tkanivo vyzerá, akoby ste ho zodreli intenzívnym škriabaním o drsný šmirgel. Málokedy vídavam poškodenia takéhoto rozsahu. Budem k vám úprimný: chodia mi sem postarší ľudia, okolo šesťdesiatky. Ich väzivá a kĺby sú vo výrazne lepšom stave než tie vaše. Čo, preboha, ste za posledné roky s nimi stvárali?“

Doktor Ladislav Čihák. Odborník na anatómiu a embryológiu pohybového aparátu. Pozrel sa na svojho nového pacienta. Sedí pred ním približne stoosemdesiat centimetrov vysoký muž. Čerstvo po tridsiatke. Dobře stavaný. So zreteľne vyformovaným svalstvom a hmotnosťou osemdesiatpäť kilogramov. Mierne tmavšej pleti – jednak pre genetické pozadie vzdialených predkov z mongolských končín; jednak pre zrejmý častý pobyt na silnom slnku. Je marec. Na Slovensku po teplom počasí zatiaľ niet ani stopy. No je možné, že mladý muž nadobudol opálenie na nedávnej dovolenke. V slnečných, južnejších krajoch. Má rovné vlasy čiernej havranej farby, dlhé necelých desať centimetrov.

Pacient kludne odpovedal: „Veľa som cvičil.“

Doktor sa spýtal: „V posilňovni?“

„Áno. Aj.“

„Mám dostatok skúseností, aby som videl, že takéto dlhodobé podporované poškodenie pohybového systému môže sotva vzniknúť vo fitness centre. Museli by ste závažia a činky po niekom hádzať. A zároveň ich chytať. Inými slovami: váš stav nie je dôsledkom izometrického cvičenia. Je dôsledkom výbušného, dynamického a nárazového tréningu. Tipoval by som vás na boxera. Mám pravdu?“

„Áno, máte.“

„A tipoval by som, že ste sa zápasením aj živili. Mám pravdu?“

„Áno, máte.“

„No a taktiež by som tipoval, že ste s takýmto tvrdým tréningom začali už od raného detstva. Mám pravdu, však? Nemusíte mi nič viac hovoriť.“

Pacient nereaguje. Mlčí. Je hlavne rád, že si konečne našiel čas. Že konečne zašiel za doktorom Čihákom. Pred vyše rokom dostal naňho kontakt od kolegu v práci. Odvtedy vždy buď zabudol, že by sa patrilo prísť, alebo si našiel inú pohodlnú výhovorku. Teraz je tu. Čaká na jeho ďalšie slová.

„Synovec mi vravel, že ste pekný kvietok.“

„Ten toho natára veľa.“

Lekár sa zasmial: „Súhlasím s vami. Ale v tomto konkrétnom prípade ďaleko od pravdy asi nebude – súdiac podľa vášho zdravotného stavu.“

„Nikto nie je dokonalý.“

„Áno. Jedno mi však nejde do hlavy: ako a kde ste sa k tomuto životnému štýlu dostali? Častejšie za mnou chodia rôzni profesionálni boxeri. Niektorí dokonca reprezentujú Slovensko v medzinárodných zápasoch. No zatiaľ nikto z nich nevykazoval podobný rozsah komplexného poškodenia. Nie vo vašom veku. Samozrejme, nemusíte mi odpovedať, pokiaľ to nepovažujete za vhodné. Z profesionálneho hľadiska – a, priznám sa, i z hľadiska čirej zvedavosti – by som ale odpoveď rád počul.“

Mladý pacient sa rozhliadol po ordinácii. Sedí v podlhovastej miestnosti na stoličke, oproti tmavo hnedému drevenému stolu. Na ňom sa nachádza hromada rozmanitých predmetov patriacich do arzenálu každého štandardného doktora: spisy, vyplnené či prázdne formuláre, perá, ceruzky, okuliare, euroobaly, počítačový monitor, klávesnica a bezdrôtová myška.

Za stolom sa o mohutné čierne kreslo opiera šedivý pán. Stále pôsobí vitálne. Má na sebe biele nohavice a rovnako bielu košeľu. Za ním sa na dlhej stene tiahne séria zarámovaných diplomov. Všetky demonštrujú úspešné absolvovanie viacerých kurzov športovej dietológie. Vyzdvihujú

znameníte výsledky, ktoré doktor Čihák na skúškach dosiahol. Odborník na slovo vzatý.

„Veľa času som v živote strávil v zahraničí. Brával ma tam otec. Vďaka jeho vedeniu som sa od malička aktívne venoval bojovým umeniam. Na mieste, kde som prežil celé roky, sa k tréningu boxu pristupovalo inak než tu na Slovensku. Tvrdšie, nemilosrdnejšie, intenzívnejšie, bolestivejšie. Ohľady na dlhodobú zdravotnú perspektívu boli minimálne. Išlo o biznis. Bojovníci zarábali klubu peniaze. Dokiaľ sa ich dalo žmýkať, žmýkalo sa. Zdá sa, že teraz došiel na psa mráz.“

Doktor prikývol: „Máte pravdu. Drsný tréning má isto svoje opodstatnenie. No kľudný život v zdraví na staré kolená vám s najväčšou pravdepodobnosťou nezaistí...“

Pacient si mimovoľne chytil oboma rukami ľavé koleno. Pomasíroval si ho.

Spýtal sa: „Ako hodnotíte moje vyhliadky do budúcnosti?“

„To závisí od viacerých faktorov. Nechcem vás ani zbytočne plašiť a maľovať čerta na stenu. A zároveň vám nechcem dávať plané nádeje. V prvom rade by som vám odporúčal s tým tvrdým cvičebným plánom skončiť. Hneď a teraz – pokiaľ ste tak teda, pochopiteľne, už sám neurobili...“

Mladý muž lekára prerušil: „To už je dávno minulosťou. Pred istým časom som začal opätovne trénovať thajský box, ale už iba dvakrát týždenne – aby som sa udržal ako-tak vo forme. Nie aby som podával vrcholové výkony. Je to, podľa vás, v poriadku?“

„Thajský box je nesmierne prudký a explozívny. Ten nepredstavuje pre váš pohybový aparát ideálnu voľbu. Takže ako vravím: v prvom rade treba obmedziť bojové športy a nahradiť ich inými, umiernenějšími aktivitami...“

„Bojové umenia sú mojou neoddeliteľnou súčasťou.“

„Hm... tak aspoň ich cvičiť ozaj mierne. Alebo skúste aikido. Počul som, že to je priateľskejšie k telu a cvičia ho aj starí ľudia... Tak či onak,

niečo robiť musíte. Niektorí moji kolegovia by so mnou nesúhlasili. Tí by vám poradili pre istotu sa nevenovať žiadnemu športu. Ja osobne ich názor nezdieľam. Radikálne riešenia sú totiž ešte škodlivejšie. Sedieť na zadku a prepínať televízne kanály z gauču v obývačke by vám len priťažilo. Naopak: u svojich pacientov podporujem aktívnu rekonvalescenciu. Nič nárazové. Švédsky model prudkých pohybov na štýl spartakiády je dnes dávno prekonaný. Odborníci sa zhodujú, že čínsky model je vhodnejší – nielen z vedeckého hľadiska. Podľa neho sa majú napodobňovať prirodzené pohyby zvierat.

V druhom rade musíte prispôbiť svoje stravovacie návyky. Prísun minerálov ako draslík, horčík a vápnik je samozrejmosťou. Avšak pozor: jedine v organickej podobe – nie anorganickej. Keďže iba tá organická sa vie v ľudskom tele zmysluplne vstrebať. Čiže žiadne uhličitaný či podobné nezmysly, aké sa často predávajú vo výživových doplnkoch. Skôr si voľte citráty a laktáty. Alebo rovno potraviny s vyšším minerálnym výskytom: banány, hlávkovú kapustu, strukoviny, sóju, orechy.

V treťom rade odporúčam konzumovať kĺbovú výživu. Samotná strava a cvičenie vo vašom prípade postačujúce nebudú. Som si vedomý, že naozaj účinné prípravky idú hlboko do peňaženky. No ak vám záleží na vlastnom zdraví, rozhodne by som nad touto investíciou ani chvíľu neváhal.“

Zobral do ruky kus žltého papiera z poznámkového bloku. Začal písať perom, ktoré sa doposiaľ nedbanlivo povalovalo medzi prázdnyimi formulármí. Bez toho, aby sa na mladíka pozrel, objasnil niekoľko knižných publikácií. Čo-to o autoroch a o tom, prečo si ich diela treba prečítať.

Napokon dodal: „Ak sa budete riadiť tréningovým plánom a regulovanou stravou, po pol roku môžete pociťovať rozdiely. Rozsah pohybu vašich kĺbov sa zvýši. Pocity omíňania, pálenia či bolesti, ktoré ste spomínali, sa zmiernia.“

Dopísal. Podal svojmu zverencovi papierik s nahusto naškrabaným textom. Podobá sa egyptským hieroglyfom. Jeho obsah sotva-ko dokáže rozlúštiť. Podkutý egyptológ by sa zapotil.

Doktor sa pohodlne oprel v mohutnom kresle. „To je všetko z mojej strany. Máte na mňa ešte nejaké otázky?“

„Nie. Dozvedel som sa, čo som potreboval. Ďakujem vám pekne za váš čas, rady a ochotu.“

Mladý pacient sa postavil zo stoličky. Potriasol rukou šedivému odborníkovi v bielom. Vykročil smerom k zeleným dverám vedúcim do čakárne. Položil dlaň na chladnú kovovú kľučku, keď v tom sa spoza jeho chrbta ozval lekárov hlboký hlas:

„Neberte to, prosím, na ľahkú váhu. Nič z toho, čo sme si tu dnes povedali. Ste ešte príliš mladý na to, aby ste si pokašľali celý život, ktorý vás čaká. Dajte na moje rady. Vyhýbajte sa nadmernej fyzickej záťaži a – čo je hlavné – držte sa čo najďalej od bojových športov. Žiadne bitky. OK, pán Bojar?“

„OK.“

3

Starec prenechal prípravu a uskutočnenie únosu tímu profesionálov. Najal si ich po dlhejšej úvahe. Vysvetlil im svoju predstavu. Popísal jednotlivé požiadavky. No konkrétnou realizáciou poveril ich. Nechce im koniec-koncov prekážať v robote. Dôveruje im.

Preveril si ich pozadie. Skontroloval si ich znamenité portfólio. Nech sa to zdá akokoľvek zvláštne, i v takomto netradičnom odbore existujú referencie. Bol spokojný. Už od mladého veku sa snažil vo všetkom pracovať iba so špičkou. Ani pri prvých profesijných skúsenostiach a prvých kariérnych krokoch to nebolo inak. I preto ho jeho úzka komunita po dnešok naplno rešpektuje.

Keď teda nadišla posledná etapa – posledné dejstvo – jeho stroskotaného života, pocítil Starec ba až morálnu povinnosť obrátiť sa na najvyššiu ligu. Nikto iný, ako sa nazdáva, by jeho plán nedokázal úspešne uskutočniť: od samého začiatku až po zdarný koniec.

Tím najatých únoscov pozostáva zo siedmich členov. Pracujú spoločne – všetci siedmi – už vyše jedenásť rokov. Doposiaľ sa nedopustili žiadnej výraznej chyby; žiadneho pochybenia, ktoré by ich vystavilo neočakávanému nebezpečenstvu. Ich práca a identita neboli doposiaľ kompromitované.

V jednom prípade uniesli syna bohatého magnáta; v inom dcéru vplyvného politika. Raz požadovali výkupné za manželku od verného muža; inokedy za milenca od nevernej manželky. Niekoľkokrát vrátili unesenú obeť bez zranenia. Bez poškodenia, ako sa vraví v ich žargóne. Pri pár príležitostiach ju odovzdali s menšími, zväčša menej trvalými poraneniami. Vyskytli sa aj akcie, pri ktorých obeť nemilosrdne zabili – hoci výkupné predtým poslušne dostali presne podľa plánu.

Nech už scenár únosu prebieha akokoľvek, zakaždým konajú v súlade s exaktnými inštrukciami od zamestnávateľa. Nikdy sa od nich ani v najmenšom neodchyľujú. Do svojej práce nevnášajú emócie alebo osobné preferencie; nepodliehajú panike. Nenechávajú sa ovládať strachom.

Pred prijatím zákazky si – všetci siedmi – dôkladne premyslia, či si na ňu trúfajú. Ak sa napokon rozhodnú kladne a ponuku akceptujú, neustúpia od nej. Podľa svojich najlepších možností a schopností ju zrealizujú.

Nie je náhoda, že tím pozostáva zo siedmich členov. Ich sila spočíva v presnom a zmysluplnom zadelení úloh – podľa prirodzených dispozícií toho-ktorého člena. Nikto z nich netúži prebrať prácu niekoho iného. Každý je maximálne spokojný s funkciou, ktorú v rámci tímu zastáva. Každý si bez najmenších pochybností uvedomuje, že robí to, v čom je najlepší. A že nik iný by ho nedokázal adekvátne zastúpiť.

Každý zo siedmich únoscov sa sústreďí na svoju úzko vymedzenú robotu. Vďaka tomu vedia fungovať ako efektívny celok. Plynule. Hladko. Bezchybne. Dlhoročné skúsenosti ich stmelili; vytvorili z nich maximálne zohratú údernú jednotku. Jednotku v branži.

V tomto prípade zopakovali siedmi únoscovia rovnaký postup, ako nespočetne veľakrát predtým. Vypočuli si pokyny od zadávateľa zákazky. Od Starca. Naštudovali si harmonogram vybranej obete. Sledovali ju neprestajne po dobu troch mesiacov. Rovnako aj jej najbližších. A nakoniec vybrali vhodný čas. Vhodnú lokalitu na úder. Zadovážili si potrebné materiály. Zariadenie. Pred samotnou akciou zašli na určené miesto a svedomito ho preskúmali. Predstavili si priebeh únosu. Vizualizovali si ho – krok za krokom. Pozornosť povenovali každému detailu. Potom sa vrátili späť. Nachystaní.

Pripravení na akciu.

Počkali, kým nenadišiel očakávaný deň. Rozdelili sa. Prvý člen tímu – *Zved* – zaujal pozíciu na vyvýšenej pozorovateľni, vzdalenej tri kilometre

od miesta činu. Aby mohol včas podať kľúčovú informáciu o príchode obete. Druhý a tretí člen tímu – *Diverzanti* – zaujali pozíciu štyristo metrov od miesta činu, za ostrým ohybom cesty. V prezlečení za policajtov vztýčili cestnú barikádu, aby zamedzili priechod nežiaducim osobám. Nechcú žiadnych svedkov. Za falošnú zátarasu pustia iba jedného jediného človeka: samotnú obeť únosu. Vlákajú ju do nastraženej pasce. Úbožiakovi následne neostane nič iné, než vliezť do náručia zvyšným štyrom členom tímu – ústrednému *Komandu*.

Všetko je nachystané. Každý je na svojej pridelennej pozícii. Vzájomnú komunikáciu udržujú cez vysielачky značky Cobra 975. Ich dosah sa udáva na dvanásť kilometrov; v teréne so stromami na šesť. Stále výborné číslo.

Nikto nevie, kedy presne obeť príde. Vedia však, že príde. Skôr či neskôr. Ukrytý Zved striehne s ďalekohľadom v ruke. Diverzanti zamaskovaní za policajtov čakajú. Stoja pri vozidlách s blikajúcimi výstražnými svetlami. Občasné, nič netušiace autá cez falošnú zátarasu nepúšťajú. Všetkých posielajú preč.

Nastražené Komando vyčkáva za ohybom cesty. Štyria muži sa skrývajú za veľkým poškodeným SUV. Simulované miesto nehody, určené na to, aby obeť zastavila. Aby vystúpila z auta. Každý svedomitý občan predsa skontroluje dejisko tak vážne pôsobiacej havárie.

Dlhá chvíľa. Dlhé čakanie. Nevadí. Siedmi únoscovia sú zvyknutí čakať. To nevyhnutne patrí k ich práci. Ostražitá pozornosť nepoľavuje.

Vtom sa ozval známy hlas. Zved. Prináša informáciu z vyvýšenej pozorovateľne.

Obeť prichádza.

Avšak objavil sa jeden problém. Jeden veľmi, veľmi vážny problém.

Je to jasné: tím musí dnes improvizovať. Čo už. Aj to sa stáva. Málokedy ide všetko presne podľa plánu. V tom spočíva úspech siedmich profesionálov. V pohotovej improvizácii.

Zved ostal na vyvýšenom stanovisku. I naďalej skúma okolie. Diverzanti sa pripravili: obeť pustia. No ktokoľvek iný pôjde za ňou, bude sa musieť vrátiť. Tím potrebuje čisté pole pôsobnosti. Nikto ich nesmie vyrušiť. Štyria členovia Komanda sa pozreli po sebe. Prikývli. Sú pripravení. Jeden z nich sa odčlenil od zvyšku skupiny. Obišiel prevrátané SUV a ľahol si na špinavý asfalt.

Akcia začína.

Áno, to bude najlepšie.

Možno sa mu dá pomôcť. Možno aspoň niekomu dnes bude môcť pomôcť. Keď už pri tej hroznej tragédii toho schopný nebol.

Ryšavý muž práve vystúpil z červenej Audi A8. Stojí bezradne nad nehybným telom mohutného chlapa, ktorý leží na vlhkom asfalte. V čiernych športových nohaviciach a modrej bunde. Pred veľkým, obúchaným Tuaregom odstaveným uprostred vozovky.

Ryšavý muž sa nadýchol. Ešte raz sa obzrel po prírodnej scenérii okolo seba: po jasnej modrej oblohe, zelených borovicích, opadaných listnatých stromoch, zasnežených končiaroch na severe. Kľakol si. Rukou nahmatol krk. Nevie presne, kde hľadať krčnú tepnu. No má základné tušenie. Nie je žiadny medik. Musí si spomenúť na kurzy prvej pomoci spred pár rokov. Dotkol sa teplej kože bezvládneho tela. Tep. Áno, naozaj. Tep. On žije. Ten chlap iba stratil vedomie. Konečne.

Možno aspoň niekomu dnes bude môcť pomôcť.

Nebude.

Ležiaci chlap sa neuveriteľnou rýchlosťou zdvihol zo zeme. Chytil ryšavého muža za vystretú ruku, ktorou mu práve kontroloval pulz. Než si ten stihol čokoľvek uviesť, dostal zdrvujúcu ranu pästou cez líce. Viac mu nebolo treba. Nestratil vedomie úplne. Iba sa mu podlomili nohy. Padol

na zem. Sily ho kompletne opustili. Do istej miery vníma dianie okolo seba. Nedokáže doň však zasahovať. Dokáže jedine útrpne sledovať, čo sa deje.

Na asfaltovú cestu prišli ďalší dvaja podobne stavaní chlapi. Korby. Hotoví Goliáši.

A po nich tretí.

Ten tretí je výrazne nižší. Dokonca až malý. Ale zato mohutný. Vyžaruje z neho neskutočná sila. Aj sila osobnosti, aj fyzická zdatnosť.

Rodený vodca.

Ťažko povedať, kde sa títo traja predtým ukrývali. Možno za odstaveným Tuaregom. Možno za stromami pri krajnici. Zmyslové vnímanie sa ryšavému mužovi výrazne narušilo. No niečo predsa len dokáže počuť: úpenlivé kričanie svojho päťročného syna. Synčeka pripútaného na detskej sedačke. Plače. Zúfalo prosí a dovoľáva sa ocinovej pomoci. V krízovom okamihu každé dieťa úprimne verí, že jeho rodičia ho vedia zachrániť. Veď sú to jeho najmocnejší ochrancovia.

Kiežby mali deti pravdu.

Chlap, ktorý ešte pred chvíľkou predstieral, že je obeťou havárie v bezvedomí, ostal stáť nad ryšavým mužom. Jeho traja spoločníci pribehli k červenej Audi. Jeden sa postavil k ľavej strane spolujazdca. Zvyšní dvaja pokryli opačnú, pravú stranu vodiča. Nízky vodca otvoril zadné dvere. Nahol sa dovnútra auta. Začal tam niečo robiť. Ryšavý muž nevidí jasne čo. Iba tuší. Zrak má rozmazaný; sluch prerývaný.

Beznádejné volanie o pomoc. Nepretržite vychádza z úst jeho vlastného dieťaťa. Raz sa ozýva silnejšie, raz slabšie; raz bližšie, raz vzdialenejšie.

Ryšavý muž musí niečo spraviť. Proste musí. Nemôže tu predsa len takto nehybne ležať. Musí bojovať. Roztrasenou rukou sa oprel o studený asfalt. Pokúsil sa narovnať. Márne. Obor stojaci nad ním ho prudko kopol do brucha. Špičkou topánky mu trafil rebrá. Ryšavý muž sa snažil. Ale viac jednoducho nedokáže. Zlyhal.

V posledných sekundách vedomia začul zvuk. Akési praskanie – žeby jeho vlastné kosti? - ktoré sa priam strašidelne zmiesilo s neprerušovaným kvílením malého chlapca. Kvílením jeho vlastného syna.

Nárek odrazu skončil. Nízky vodca dieťaťa zakryl ústa. Vtedy ryšavý muž, otec s mocnou túžbou zastaviť toto peklo, klesol späť na zem. Nadľudsky mocný kop ho odrovnal. Roztrieštil mu nielen rebrá – i silu vôle. V absolútnom zúfalstve vystrel ruku. Akoby tým čosi mohol zmeniť. Otvoril ústa. Možno niečo zakričal. Nie je si istý. Jediné, čo počuje, je prenikavé dunenie v ušiach. Ale asi v skutočnosti nevydal ani hlásku, keďže sa po ňom nikto neotočil. Ani obor nad ním mu nevenuje ďalšiu pozornosť.

Ryšavý muž pozoruje otrasný výjav pokrútenou, zahmlenou perspektívou. Nízky vodca odopol popruhy detskej autosedačky. Vytiahol brániaceho sa chlapca. V železnom zovretí ho v sprievode zvyšných dvoch únoscov odniesol k Tuaregu. Prešli iba necelé dva metre od neho. Sadli si dozadu. Traja dospelí chlapi; jedno malé dieťaťko. Štvrtý z nich, pôvodne zdánlivo nevládna obeť nehody, obkročil skutočne bezvládneho ryšavého muža. Sadol si za volant.

Zbitý otec schúlený na asfalte sa pokúsil o posledný zásah: zozbieral zvyšné rezervy síl. Nemohúcimi prstami zachytil lem chlapových športových nohavíc. Ten bez váhania dupol päťou po jeho tvári. Zatmelo sa mu pred očami. Svet okolo neho zmizol.

Jasná modrá obloha. Zelené borovice. Opadané listnaté stromy. Zasnežené končiare hôr na severe. Mokrá asphalt. Poškriabaný Tuareg. Červená Audi. Týčiaci sa obor. Traja ďalší útočníci.

A jeho dieťa. Jeho milovaný, unášaný synček.

To všetko zmizlo. Nastúpila čierno-čierna tma.

Holá miestnosť. Steny z šedého kameňa. Jedna malá posteľ v rohu; s bielou perinou a bielym vankúšom. V opačnom rohu záchodová misa. Neprikrytá. Vedľa nej malé kovové umývadlo. Jeden kohútik na studenú vodu, jeden na teplú. Teplá voda netečie. Iba studená. Napravo od toalety železné dvere, bez kľučky. Pôvodne tam bola; avšak niekto ju odmontoval.

Zo stropu visí odokrytá žiarovka. Vydáva matné svetlo. V miestnosti nie je žiadne okno. Žiadny stôl. Žiadna stolička. Holá miestnosť.

V miestnosti niekto je. Malý chlapec. Sedí na kraji starej, tvrdej postele. Práve sa prebral. Niečo mu museli pri únose priložiť k nosu a ústam, pretože si nič nepamätá. Takmer nič, s výnimkou pár útržkov. Jeho ocino zastavil pred havarovaným autom na ceste. Vyšiel von. Aby pomohol zranenému ujovi. Zranený ujo ale nebol zranený. Bol to on, kto zranil chlapcovho tatina. Zároveň s ním prišli ďalší traja zlí ujovia. Ktorí uniesli jeho.

Odvtedy si už na nič nespomína. Až doteraz. Prebral sa sám v opustenej, škaredej izbe. Je hladný, smädný, zmätený. Je v šoku. Nevie, čo má robiť. Nevie, čo nemá robiť. Je sám – bez tatina. Ten by mu vedel pomôcť. Ten by poznal riešenie. Alebo nie? Keby tatino poznal riešenie, prečo by potom vôbec dovolil tým štyrom zlým ujom urobiť mu zle? Možno nie je taký všemocný, ako si od malička vždy myslel. Prečo to vôbec dopustil?

Chlapec sa rozplakal. Z očí mu tečú slzy. Z nosu mu vyteká sople. Natriasa sa na bielej perine. Rukami zvierá a krčí biely vankúš. Niečo sa snaží cez roztrasené ústa povedať. Nie je jasné čo. Snáď volá ocinove meno; snáď niečo iné. Kto vie. Iba jedno je isté: celý jeho detský svet sa mu zrútil. Je osamelý a smutný.

Holá miestnosť. Zúfalý päťročný chlapec v nej.

4

Mladý doktorand sedí za stolom vo veľkej triede. Je prázdna, hoci ešte necelú minútu dozadu v nej bolo dohromady dvadsaťšesť ľudí. Pozerá sa na papiere, ktoré mu odovzdali študenti. Dvadsaťpäť hárkov formátu A4. Všetky vyzerajú rovnako. Kolónka „Meno a priezvisko“ v pravom hornom rohu. Nápis „Úvod do štúdia anglického jazyka“ v ľavom hornom rohu. Osem cvičení – rozložených aj na prednej, aj na zadnej strane. Otázky týkajúce sa dejín anglického jazyka: z ktorého obdobia pochádzajú prvé latinské výrazy v angličtine? Kedy sa na historickej scéne objavil smerodajný Viliam Dobyvateľ? Prečo v stredoveku šľachta rozprávala po francúzsky a obyčajný ľud germánskym, anglo-saským nárečím?

Mladý doktorand zobral všetky písomky do ruky, vložil si ich do aktovky cez plece a opustil veľkú triedu na prvom poschodí. Vyšiel von na dlhú, vysokú chodbu. Obklopil ho univerzitný lomož. Nervózni prváci, pokojní tretiaci, kolegovia učitelia, študijné referentky. Každý niekam kráča, každý na niečo čaká. Cez veľké, šťastie zastreté okná preniká dnu slnečný svit z ústredného átria. Mladík vykročil doprava. Pobral sa smerom von: ku schodom, dolu do vestibulu, popri maličkých bránici, okolo staručkého bránika, na chodník.

Vonku svieti slnko a fúka jemný vietor. Jar sa pomaly ale isto približuje. Teplota sa výrazne zvýšila, v porovnaní s minulým týždňom. Vtedy ešte snežilo. Doktorand sa chystá podísť ku dvojici kamarátov, ktorí práve stoja oproti pri múriku a fajčia. S oboma zdieľa spoločný kabinet na Katedre anglistiky. Jeden z nich je magister; druhý taktiež doktorand.

Vtedy však začul zvonenie vlastného telefónu. Pocítil jeho vibrovanie vo vrecku nohavíc. Je rád, že vôbec funguje: po tom, čo mu ho kolega magister nedávno omylom zhodil zo stola na zem. V dôsledku pádu praskol displej a prestal fungovať fotoaparát.

Nahmatal drnčiaci mobil a priložil si ho k uchu: „Áno, mami?“

„Ahoj Andrej, nevyrušujem?“

„Nie, už mi skončila hodina.“

„Rada by som ťa pozvala ku mne. Organizujem narodeninovú oslavu. Pozvala som už aj Lindu s rodinou. Prídu všetci. Malý Liam sa už údajne nevie dočkať – čím je starší, tým je pojašenejší. Ako sme sa rozprávali minule, bolo by to zajtra o šiestej večer. Dalo by sa ti prísť?“

„Jasné, myslím na teba. Na tento víkend som si neurobil žiadne iné plány.“

„Dobre, tak sa budem na teba tešiť. Dávaj si pozor na ceste, dnes tu pri zjazde zo Zlatých Moraviec opäť došlo k ďalšej dopravnej nehode.“

„Budem opatrný. Prinesiem ti niečo?“

„Prines mi seba. Nebudem ťa viac zdržovať, zajtra sa teda vidíme.

Ahoj zatiaľ.“

Zložila. Doktorand zasunul telefón späť do vrečka na nohaviciach. Kamarát magister, stojaci pri múriku s cigaretou v ústach, mu pokynul, aby prišiel za ním.

Podišiel teda bližšie a pozdravil sa: „Nazdar Miro, ako sa darí?“

„No čauko, Andrej. Super, super. S frajerkou sa chystáme o týždeň do Dubaja. Neviem sa už dočkať. Táto zima mi lezie na nervy.“

„Komu je lepšie. Koľko ste vy dvaja vlastne spolu?“

„Hm, tuším pomaly polrok. Ten čas ale letí. Mám pocit, že som s ňou aspoň tri roky.“

„Áno, ten pocit poznám...“

Miro pritakal a dodal: „Rozprával som sa včera so strýkom. Vravel mi, že si za ním bol, ohľadom tých tvojich oslabených kĺbov. Ako to vyzerá?“

„Nie moc dobre. Ale dal mi konštruktívne rady. Takže keď sa nimi budem nejakú dobu riadiť, malo by to byť celkom OK.“

„To rád počujem. Musíš si viac dávať na seba pozor. Viac šetriť svoje telo. Tie tréningy bojových umení, ktorým si sa znova začal venovať, ti asi dvakrát neprospievajú.“

Miro sa otočil smerom k druhému kolegovi: „Videl si už niekedy Andreja pri bitke? Ja som raz mal tú česť. To bola vtedy príhoda, ti poviem. Teraz sa nad ňou smejem, ale vtedy mi rozhodne nebolo všetko jedno. Nejaký vagabund mu dávnejšie obťažoval jeho bývalku, slová nepomáhali, a tak si ho Andy vzal do parády. Vráťane jeho dvoch kamošov. Vymlátil troch chlapov ako Jason Statham v nejakom akčnom filme...”

Kolega sa opýtal: „A pomohlo to? Dali jej potom pokoj?”

Andrej sa na chvíľu zamyslel. Túto udalosť si pamätá veľmi dobre. Následne s úsmevom odvetil: „Áno, dali...”

Kolega prikývol a potiahol si z cigarety. Miro tak isto. Andrej nefajčí, a tak sa iba pozerá okolo seba. Na prichádzajúcich a odchádzajúcich študentov. Na stromy, na ktorých sa začínajú objavovať prvé náznaky zelených listov. Na riekú Dunaj tečúcu iba niekoľko desiatok metrov od nich. Na Filozofickú fakultu Univerzity Komenského na Gondovej ulici. Pekné miesto. Páči sa mu tam. Vyučuje na nej už skoro rok a pol. Rok a pol pokojného života. Viac-menej. V minulosti zvykol žiť divokejším spôsobom a veľa rokov strávil v cudzine. Nie vždy to boli príjemné spomienky. Nie vždy.

„Nad čím rozmýšľaš?”

Andrej sa strhol. Zo spomienok ho vyrušil Miro.

Pozrel sa na neho a odvetil: „Ani neviem. Nad ničím. Počujte, páni, musím sa už odobrať. Zajtra odchádzam na dedinu za matkou. Má narodeniny, chcem jej teda predtým ešte niečo kúpiť.”

„Koľko má rokov?”

„Päťdesiatpäť.”

„To je ešte pomerne mladá. Tvoj otec bol výrazne starší, tuším, však?”

„O dvanásť rokov. Keby teraz žil, mal by šesťdesiatsedem.”

Miro sa pousmial: „Sranda, ja mám tiež o dvanásť rokov viac ako moja frajerka. OK, maj sa teda a zablahožejaj mamine aj za nás.”

Tľapol priateľa po pleci a žmurkol na neho. Andrej sa rozlúčil s oboma kamarátmi, nechal ich ďalej fajčiť pri múriku a vykročil smerom k Šafárikovmu námestiu. Pri prechode pre chodcov odbočil doprava a vydal sa vpred pešo po chodníku. Má v úmysle ísť do obchodného strediska Eurovea, nájsť nejaký vhodný darček. Nevie čo presne kúpiť. Asi sa nechá viesť intuíciou.

Po svojej pravici minul bar Umelka a niekoľko ďalších fádnych šedých budov. Splynul s okoloidúcim davom ľudí rovnako smerujúcich na nákupy. Vošiel do centra moderného konzumu. Rozopol si bundu a obzrel sa okolo seba. V akom obchode bude najlepšie začať? Ako prvé mu napadlo kníhkupectvo. Na neďalekej informačnej tabuli si teda vyhľadal obchody s knihami a pobral sa do najbližšieho z nich.

Bližšie si prezrel cudzojazyčné diela, najmä tie anglické. Matka bola roky vydatá za Andrejovho otca, Angličana, a tak po anglicky vie perfektne. Nejaká po anglicky písaná publikácia by sa jej mohla páčiť. Mohla. Ale nápad sa mu úplne nepozdáva; vyberie radšej voľačo iné. Napokon zavítal do obchodu s elektronikou a to voľačo našiel: tablet. Matka si cez smartfón zvykne pozeráť recepty na internete, avšak obrazovka telefónu jej príde príliš malá. Tablet by sa zišiel. Po zaplatení si ho vložil do aktovky prehodenej cez plece a vrátil sa naprieč preľudneným centrom späť k hlavnému vchodu.

Zapol si jarnú bundu. Vydal sa na Šafárikovo námestie, pred Právnickú fakultu Univerzity Komenského. Na zastávke počkal na električku prichádzajúcu od Petržalky cez zelený Starý most. Nastúpil a nechal sa odviezť na Odbojárov. Prešiel poloprázdny uličkami, popri starých známych budovách, a pešo dokráčal až k bytu na Budyšínskej ulici, kde býva v jednoizbovej garsónke, v podnájme. S pomocou čipu otvoril bránu do panelového domu. Otvoril si dvere do bytu, zavrel za sebou, vyzul sa a vyzliekol si bundu. Z vrecka vytiahol telefón a pozrel sa na displej.

Tri neprijaté hovory.

Od Lindy.

Jeho sestry žijúcej v Británii.

5

Starec je v rozpakoch. Nevie, či sa má tešiť alebo hromziť. Únos prebehol bez najmenšieho zádrheľu. Žiadni svedkovia, žiadne zaváhania, žiadne pochybenie. Tím odviezol znamenitú prácu.

Pôvodný plán však znel inak.

Pôvodné inštrukcie boli odlišné. Únoscovia urobili, čo bolo v ich silách. Starec si naplno uvedomuje, že za dnešný problém nikto z nich nemôže; ich chyba to nie je. Oni z danej situácie vyťažili maximum. Improvizovali a improvizovali správne, a preto im nemá čo vytknúť.

S novou vzniknutou situáciou sa však musí vysporiadať.

Teraz sa udejú tri veci.

Po prvé, musí vypátrať, čo sa vlastne stalo. Prečo problém nastal.

Po druhé, musí zavolať ryšavému mužovi. Otcovi uneseného päťročného chlapca. A porozprávať sa s ním.

Po tretie, musí zavolať tomu *druhému mužovi*.

Prvou vecou poveril tím únoscov. Ďalších dvoch bodov sa ujal sám. Vzal do rúk smartfón a vytočil hľadané číslo. Má ho uložené v kontaktoch. Nenastavil si clear. Nesnaží sa utajiť; nebojí sa.

Po istej chvíli sa ozval hlas ryšavého muža. Tlmený, tichý, neistý. Starec ho pozdravil a spýtal sa, ako sa má; či má chvíľku čas na rozhovor. Ryšavý muž pritakal. Starec prešiel k veci a vysvetlil mu situáciu: jeho syn je na ukrytom mieste. Zatiaľ žije. Ak má prežiť, ryšavý muž sa nesmie dopustiť ani jednej z nasledujúcich troch chýb: nesmie zavolať políciu; nesmie začať pátranie na vlastnú päsť; a nikomu nesmie o únose vyriechnúť ani slovo. Taktiež mu objasnil, že tím únoscov ho nepretržite sleduje už niekoľko týždňov. Dvadsaťštyri-sedem. Majú prehľad o každom jeho kroku. Ak poruší pravidlá, ihneď sa to dozvedia.

Starec sa opýtal, či ryšavý muž inštrukciám porozumel. Áno, porozumel. Čo sa od neho teraz očakáva? Má zaplatiť? Ide o výkupné?

Starec mu nedal jasnú odpoveď. Iba uviedol, že má počkať na ďalšie pokyny; čoskoro sa dozvie všetko potrebné. Čoskoro. Dovtedy si musí dávať pozor len na to, aby sa vyhol trom spomínaným chybám. Starec nepočkal na reakciu. Dohovoril a zložil.

Ryšavý muž trpí, ako ešte nikdy predtým. Po prvý raz v živote pociťuje podstatu slova zúfalstvo. Po prvý raz naozaj *chápe* jeho význam. Syn je pre neho všetkým. Nikoho iného nemá. Nesmie oňho prísť. Bude robiť všetko, čo mu Starec povie. Nezavolá políciu. Nezačne pátranie na vlastnú päsť. Nikomu o únose nepovie. Tlak a bolesť, ktoré ním lomcujú, sú na nevydržanie a má dojem, že mu každou chvíľou zlyhá srdce. Musí sa s niekým porozprávať. Nemôže si to ponechať len pre seba...

Ale život vlastného syna je mu prednejší než jeho súčasný duševný stav. Treba sa ovládnuť. Treba.

Po prvom telefonáte Starec nevložil mobil späť do vrečka. Nemusel dokonca ani dlho vyčkávať.

Došiel za ním vodca tímu únoscov. Malý, mohutný chlap.

Vyžaruje z neho nesmierna sila: aj fyzická, aj duševná. Starec je na sklonku života, má za sebou veľmi veľa, avšak pred týmto človekom pociťuje nefalšovaný strach. Hlboký rešpekt. Za žiadnych okolností by s ním nechcel prísť do konfliktu. Ani za svet. Zvyšní únoscovia mu hovoria *Škót*.

Malý, mohutný vodca povedal: „Zistili sme, čo sa stalo.“

Šikovný tím. Do pätnástich minút vypátral zdroj problému. Škót novo zistené informácie predostrel Starcovi. Ten zamyslene pritakal a poďakoval sa. Škót odišiel z miestnosti, pričom Starec nehybne sedel niekoľko sekúnd, uvažoval a následne vytočil číslo na toho *druhého muža*. Toho, ktorý spôsobil problém a zhatil pôvodný plán akcie. Ani teraz si neutajil číslo. Nemá strach, že by ho niekto z nich dvoch chcel skutočne

sledovať či volať políciu. Ryšavému mužovi dal prísne inštrukcie, no skôr iba z princípu. Nie zo strachu alebo nedôvery.

Po niekoľkých sekundách sa ozval hlas toho *druhého muža*. Starec aj jemu vysvetlil situáciu. Povedal mu všetko, čo uznal za vhodné, a odovzdal mu jasné a nemilosrdné pokyny. Hrôzostrašné pokyny.

„Andrej Bojar, vitaj!“ zvolala postaršia pani, podišla ku svojmu synovi a pevne ho objala. Je päťdesiatnička, avšak na svoj vek vyzerá veľmi dobre. Ľudia jej bežne tipujú o desať rokov menej. Má štíhlu postavu, pomerne husté tmavé vlasy a rada sa oblieka, ako keby mala dvadsať rokov: šortky, džínsy, módné tričká, v zime kožušinové kabáty. Nejednen výrazne mladší muž po nej zvykne pozeráť.

Po objatí ju Bojar pobožkal na obe líca a spýtal sa: „Oslava už v plnom prúde? Zmeškal som niečo?“

„Kdeže, práve sme začali.“

„Kto všetko prišiel?“

„Nevolala som veľa ľudí. Teta Henrieta došla aj s priateľom. Dve-tri susedky, ich manželia. To je všetko.“

„Linda s rodinou ešte neprišla? Čakal som, že sa na mňa hneď vyrúti maličký Liam. Teda, už má päť rokov – ani zďaleka nie je taký maličký ako donedávna.“

„Nie, myslela som si, že prídu s tebou. Možno im mešká lietadlo. Nevolala mi.“

„Mne volala včera. Našiel som si tri neprijaté hovory. Nechápem, ako je možné, že som ju nepočul. Telefón som mal celý čas pri sebe. Zvuk a vibrácia boli zapnuté. Nebol som na žiadnom extra hlučnom mieste.“

Matka sa s počudovaním pozrela na syna a opýtala sa: „Potom si jej neskúšal volať?“

„Samozrejme, skúšal. Pre zmenu mi nedvihla ona. Napísal som jej aj správu, avšak ani na tú som nedostal odpoveď.“

„No, zaujímavé. Je pravda, že v poslednej dobe sa správa trochu zvláštne. Myslím si, že s Timothyom nie je úplne všetko v poriadku. Možno sa pohádali, kto vie... Tak snáď sa dnes ukážu.“

„Ako to myslíš, že s Timothyom nie je úplne všetko v poriadku?“

„Mám taký pocit. Nič viac. Linda mi v tejto súvislosti nič priamo nepovedala. Iba z tónu hlasu som nadobudla dojem, že sa v jej manželstve azda niečo deje. Ty si si nič nevšimol?“

Bojar sa zamyslel.

Neisto pokrútil hlavou: „Hm, ani nie, pravdu povediac.“

Matka ho chytila rukou okolo pliec a s milým úsmevom povedala: „Nechajme to zatiaľ tak. Čas ukáže. Poďme do obývačky, nech na nás tolko nečakajú.“

Matka a syn sa vedno pobrali cez drobnú predsieň do chodby na prízemí a odtiaľ rovno k dverám oproti. Nachádzajú sa hneď pri schodisku vedúcim na druhé poschodie. Celý dvojpodlažný dom je zariadený starosvetsky, ale vkusne: v každej izbe sú koberce, tmavo hnedý nábytok z masívu, pestrofarebné rastliny a rozmanité obrazy visiace na stenách – či už portréty alebo zátišia. Obe poschodia pozostávajú z predsiene, obývačky, kuchynky s jedálňou, záchodu a kúpeľne.

Matka sa volá Miroslava. Za slobodna Poláčková; teraz, už po rozvoze, Bojarová. Býva v Machulinciach, malej dedinke neďaleko mesta Zlaté Moravce, na pomedzí západného a stredného Slovenska. V dome, v ktorom vyrastali jej rodičia a prarodičia pred nimi. Prestahovala sa sem po tom, čo sa jej rozpadlo manželstvo s Josephom Boyarom, Angličanom s bulharskými koreňmi. Zoznámila sa s ním na pracovnom pobyte v Manchestri. Zaľúbila sa až po uši. Po istom čase mu splodila dve deti: syna Andreja a dcéru Lindu. V tom čase už rodičia žili v Bristole. Obaja súrodenci vyrastali v multikultúrnom prostredí a viacjazyčnej domácnosti. Každý vedel rozprávať viacerými jazykmi. Minimálne po anglicky a po slovensky.

Otec Joseph trávil mnoho času v zahraničí, cestoval po svete a postupne si začal rozvíjať kariéru v Thajsku. Vzťah s Miroslavou sa rapídne zhoršil. Napokon nikto z nich nevidel iné riešenie než rozvod. Ona sa rozhodla vrátiť sa z Bristolu na Slovensko, do svojej rodnej obce, pričom on sa rozhodol ostať žiť v cudzine. Syn Andrej mal k otcovi blízko už od narodenia. Po odlúčení často chodieval za ním do Thajska.

Dcéra Linda naopak kráčala v šľapajach matky; odišla s ňou do Machuliniec. Ale zatiaľ čo Linda s otcom po rozvode komunikovala veľmi zriedkavo, Andrej zostal v blízkom styku i s matkou. Nezanevrel ani na jedného rodiča a z toho dôvodu si so sestrou vypestoval náramne blízky vzťah. Okrem súrodencov sa z nich stali najlepší kamaráti.

Matka a syn vstúpili do obývačky na prízemí. Ocitli sa v priestrannej miestnosti s dvomi sedačkami v tvare L. Obe vytvárajú spoločne akýsi hranatý polkruh. Sú otočené smerom k dlhému nízkemu stolu pokrytému bohatým pohostením: tanierom s viacerými druhmi syrov, studenou misou s obloženými chlebičkami alebo malými šálkami plnými olív z Grécka. Na pitie je k dispozícii citrónová voda vo veľkom džbáne, minerálka, kofola a niekoľko plechoviek piva pre mužské osadenstvo.

Na gaučoch sedí šesť ľudí vo veku od štyridsiatich do sedemdesiatich rokov; tri ženy, traja muži. Teta Henrieta, mohutná pani s krátkymi vlasmi prefarbenými na fialovo, nadšene zakričala, keď uvidela vchádzať Bojara s matkou:

„No kohože nám sem čerti nevedú! Stratený syn Andrej sa rozhodol ukázať!“

Bojar dlhé roky – viac-menej po strednej škole – žil takmer nepretržite v Thajsku s otcom. Na Slovensko sa vrátil pred necelými tromi rokmi, no Machulince svojou návštevou poctil iba občas.

Usmial sa a zvolal: „Čerti ma sem hádam nedoviedli, ale som rád, že vás po dlhšej dobe vidím.“

Rad radom podal ruku každému hostovi. Ženy pobozkal na líca, z chlapov pocítil silný zápach alkoholu. Pozrel sa po miestnosti a zrak mu

padol na voľné kreslo uložené v rohu pri knižnom regáli. Prisunul si ho bližšie k jednému z gaučov a sadol si. Matka ho následne obslúžila obloženými chlebíkmi, plátkami syra a olivami a na pitie mu podala citrónovú vodu.

Bojar sa spýtal ostatných hostí, ako sa majú. Manžel jednej zo susediek, chlapisko s pivným pupkom za troch, sa pomrvil v sedačke. Vysokým barytónom zanôtil, že všetko ostalo pri starom. Diskusia pri stole sa opäť začala rozbiehať – keď vtom hostí prerušil prenikavý tón zvonenia.

Bojar. Jeho telefón.

Položil pohár s citrónovou vodou na stôl a vytiahol svoj drnčiaci mobil z vrečka. Na displeji zbadal: Linda Lawson.

Zodvihol: „Áno?“

Žiadna odpoveď. Počúť iba prerývané, ťažkopádne dýchanie. Tak dýcha človek so zdrvujúcim bremenom na srdci. Bojar sa opýtal ešte raz: „Linda, si tam? Všetko v poriadku?“

Zrejme pred telefonátom intenzívne plakala a smútok ju stále neopustil. Po ďalších štyroch sekundách ticha sa ozval jej roztrasený hlas.: „Andrej... ja... neprídeme... Je mi to ľúto... Povedz mamine, že nemôžeme prísť, bohužiaľ...“

„To je v poriadku, tým si hlavu nelám... Čo sa, preboha, stalo? Takúto rozrušenú som ťa ešte v živote nepočul.“

V medzičase každý hosť v miestnosti spozornel. Všetci upreli pohľad na vážnu Bojarovu tvár. Matka stojí pri okne. Tuší, že je zle. Pravou rukou sa oprela o parapet. Zatajila dych.

Linda sa v telefóne nadýchla. Horko-ťažko zo seba vydala:

„Liam... Uniesli Liama.“

6

Bojar ostal v šoku. Toto nečakal. Nervóznej matke naznačil prstom, aby nič nehovorila.

Opýtal sa tretíkrát: „Čo sa stalo?“

Linda si odkašľala a pustila sa do vysvetlenia: „Neviem presne. Timothy odišiel s Liamom pred pár dňami na výlet do hôr. Každý deň sme si volali. Nech viem, či sú v poriadku. Včera mi však nezavolať. Začala som sa báť, a tak som mu volala ja, no nikto mi nedvihol. Ani po opakovaných pokusoch som sa nedočkala úspechu. Potom som skúšala volať tebe. Ty tiež si bol nedostupný. Odišla som teda z domu. Navštívila som, koho sa len dalo. Obvolala som všetkých. Nikde nič. O Timothy a Liamovi nikto nič nevedel.

Bola som zúfalá. Povieš si, že keď ti jeden deň nezavola manžel z dovolenky so synom, tak sa ešte nič vážne diať nemusí. Lenže ja som v srdci tušila, že sa niečo *deje*. Intuícia mi vravela, že sa deje niečo veľmi vážne... Samozrejme, všetci známi ma chlácholili. Snažili sa ma uklidniť. *Nič sa nedeje. Neboj sa, miláčik. Oni sa ozvú.*

Tak som to nechala tak. Vrátila som sa domov. Na nič som nemala chuť. Rovno som si ľahla do postele.“

Prišlo jej ťažko ďalej rozprávať. Je očividné, že bojuje s novým náporom plaču.

O chvíľu sa premohla a pokračuje: „Dnes mi Timothy zavolať. Poviem ti rovno, že takého zúfaleho som ho nikdy nezažila. Ledva zo seba vykotal, že Liama uniesli. Obaja sa vracali z lyžovačky, keď ich na osamelej ceste prepadli neznámi chlapi. Jeho brutálne zbili, až stratil vedomie. A Liama...”

Rozplakala sa. Za momentálnych okolností nemá zmysel z nej ťahať ďalšie podrobnosti o únose. Jej stav by sa iba zhoršil. Bojar počkal zopár sekúnd, pokým sa ako-tak upokojila.

Povedal: „To je mi hrozne ľúto, Linda.“

Tá cez vzlyky odvetila: „Tak veľmi som chcela prísť mamine na narodeniny, byť tam s vami, ale toto... ja neviem, čo mám robiť...“

„Ako som už povedal, tým si hlavu rozhodne nelám. Prídem za tebou. Ešte dnes sadnem do lietadla a večer budem pri tebe. Niečo spolu vymyslíme.“

„Nechcem ti meniť plány, Andrej. Nemôžeš predsa aj ty teraz odísť od maminy...“

Bojar ju rázne prerušil: „Nevymýšľaj hlúposti. Prídem za tebou, či sa ti to páči alebo nie... Počkaj chvíľku, hneď som späť.“

Postavil sa z kresla a k pozvaným hosťom sa otočil chrbtom. Vyšiel von z obývačky. Vykráčal po schodisku na druhé poschodie, vošiel do hornej kuchynky a zavrel za sebou. Chce byť sám. Nechce byť obklopený polkou dediny. Sadol si na drevenú stoličku k pootvorenému oknu, s výhľadom na miestny kostol a cintorín.

Ozval sa: „Počúvam ťa.“

„Ďakujem ti, cením si tvoju ochotu...“ Linda si pretrela vreckovkou nos a oči a opýtala sa, „Čo by som, podľa teba, teraz mala robiť?“

„Pozri, Liama uniesli. Nezabili ho. Uniesli ho a to znamená jedno: niečo budú požadovať. Za jeho život. Preto si pamätaj jedno: bude žiť. Nestraťíš ho... Únoscovia sa už ozvali?“

Linda neisto odpovedala: „Áno... Možno... Neviem. Timothy rozprával piate cez deviate. Ale údajne mu už volali. Povedali mu, aby za žiadnych okolností neinformoval políciu. Aby nič nepodnikal a nikomu o únose nehovoril. Policajtom určite volať nebudem. Mlčať ale ja nemôžem... tebe som to povedať musela. Ty si jediný človek na svete, ktorému by som sa s niečím podobným zdôverila. Zároveň... zároveň by som ťa chcela poprosiť, či by si nemohol vo vlastnej réžii, neoficiálne, niečo zistiť. Svojho času si bol vo vyšetrovaní a pátraní tým najlepším vo fachu.“

Bojar si v Bangkoku, hlavnom meste Thajska, vydobyl povest' neprekonateľného vyšetrovateľa. Rôzni záujemcovia, najmä kluby bojového umenia muay thai, pravidelne využívali jeho služby. Nech už od klienta prijal akúkoľvek zákazku, znamenito ju vyriešil. Vždy. Spolu s otcom patrili medzi uznávanú špičku, ktorú rešpektovali i miestni.

Po chvíľkovej úvahe odvetil: „Neviem, či to je dobrý nápad. Ak začnem pátrať, skôr či neskôr si to únoscovia všimnú. A ver mi: potom ešte len bude zle.“

„Nemusíš sem ani chodiť. Kludne ostaň na Slovensku. Ja som to myslela iba tak, že by si zozbieral nejaké informácie. Na dialku, chápeš, nech aspoň viem, čo sa deje, kto za tým stojí... Neviem, ako sa to robí, to by som nechala na teba... Pripadáš si tak bezbranná a bezmocná. Musí sa predsa dať niečo urobiť.“

„Nie. Prepáč, Linda. Na toto si ja netrúfam. Možno by som uspel, ale možno nie. Možno by na mňa prišli. Zistili by, že si ich podviedla a nepočúvla ich pokyny. V takom prípade hrozí riziko, že by Liamovi ublížili. Alebo by ho rovno zabili. Také niečo by som jednoducho nemohol mať na svedomí. To musíš chápať.“

Linda nereaguje. Je ticho. Prerývano dýcha. Občas vydá zo seba jemný vzlyk. Chápe. Jej brat má pravdu. Nemôže ho k ničomu podobnému nútiť.

Vtedy Bojar dodal: „Niečo by sa ale dalo spraviť. Poznám jednu ženu, ktorá sa presne tomuto v minulosti venovala. Najväčšia expertka na únosy a komunikáciu s únoscami, akú som mal tú česť stretnúť. Zavolám jej. Poviem jej, čo je vo veci. Ona ti zaručene bude vedieť pomôcť.“

„Nie, nie, to radšej nie. Nechcem do toho zaťahovať nikoho iného. Tento rozhovor musí ostať iba medzi mnou a tebou. Prípadne ešte maminou. Ale nikto iný sa o ňom nesmie dozvedieť. Sľubuješ?“

„Pri tejto žene sa nemusíš ničoho obávať. Ver mi. Tak, ako ty dôveruješ mne, dôverujem ja jej. Je to diskrétna odborníčka na svojom mieste, ktorá vie, čo robí.“

„Chápem, Andrej, ale radšej nie. Nechajme to tak. Počkám na Timothyho, pokým sa vráti. Potom uvidíme. Ďakujem ale každopádne za ochotu... Musím už ísť, je mi akosi ťažko. Pôjdem si ľahnúť. Pozdrav maminu.“

„OK. Keby si si to rozmyslela, daj vedieť.“

Linda neodpovedala. Zložila.

Bojar i naďalej sedí na kuchynskej stoličke na druhom podlaží rodinného domu. Uvažuje. Zvažuje možnosti. Analyzuje situáciu. V hlave mu stále znie ustráchaný, roztrasený hlas sestry. Vybavuje si každé jedno jej zúfale slovo. Vtom sa ozvalo zaklopanie na presklené okienko vo dverách do kuchynky. Matkin hlas.

„Smiem vojsť?“

Bojar neprítomne odvetil: „Áno.“

Matka opatrne otvorila dvere. Stupila na linoleum s vyblednutým hnedastým kvetinovým vzorom. Sadla si na druhú voľnú stoličku, rovno oproti synovi, a pozrela sa naňho s otázkou na jazyku.

„Čo sa deje, ak sa smiem spýtať?“

Bojar ešte okamih zotrval v myšlienkovom pohrúžení, až napokon zdvihol zrak a odvetil: „Uniesli Liama.“

„Och, pre Boha živého...“

„Timothy bol s ním na výlete. Lyžovali v horách, alebo také čosi. Otec a syn na dovolenke. Chceli si dopriať čas spolu. Keď sa vracali domov, tak ich prepadli. Jeho zmlátili do bezvedomia a malého Liama si zobrali so sebou.“

„Och, toto sa mi snáď iba zdá... Ale prečo? Prečo by voľakto robil čosi tak príšerné?“

„Neviem. To som sa nedozvedel. Asi to ani oni zatiaľ nevedia. No počúvaj pozorne: od páchatel'ov dostali pokyn, aby o únose nikomu nerozprávali. Mne síce Linda zavolala, no nechce, aby o tom vedeli iní ľudia. Preto ťa prosím nikomu nič nepovedať. Niečo si vymysli, ale o únose v žiadnom prípade ani slovo. Dobre?“

Zhrozená matka odpovedala: „Samozrejme, môžeš sa na mňa spoľahnúť. Ale čo teraz? Čo, preboha, budú teraz robiť?“

„Asi budú čakať, pokým sa im únoscovia opäť neozvú, tentoraz aj s požiadavkami.“

Bojar dohovoriť. Zdvihol sa zo stoličky pri pootvorenom obloku a pobral sa na odchod. Matka ho zastavila na pol ceste z kuchynky so slovami:

„A ty? Ty čo chceš teraz spraviť?“

„Ja nič. Iba zavolám kamarátke.“

Škót dal ucho preč od odpočúvacieho zariadenia. Starec na začiatku zreteľne predostrel pokyny. Bez najmenších pochybností vysvetlil, akých troch chýb sa treba vyvarovať. Tri pravidlá sú jasné. I napriek tomu Linda Lawsonová jedno z nich porušila; i napriek tomu povedala o únose tretej osobe; i napriek tomu komusi zavolať.

Ale to sa dalo čakať. Tím únoscov sa pohybuje v tejto branži dostatočne dlho na to, aby jeho členovia vedeli, že to ešte nič neznamená. Obeť má spravidla jedného dôverného priateľa, ktorému sa potrebuje zveriť s trápením. Zvyčajne sa informácia nikam ďalej nedostane. Zvyčajne.

Škót podal odpočúvacie zariadenie Zvedovi. Ide o najmodernejší výdobytok technológie. Hoci odpočúvaný rozhovor prebehol v slovenčine, nainštalovaný elektronický prekladač zabezpečil simultánny preklad do angličtiny. Zved ho zobral do rúk. Pozrel sa na vodcu skupiny. Pozná ho viac než šesťnásť rokov, no stále k nemu pociťuje až takmer nadľudský rešpekt. Rešpekt zmiešaný so živočíšnym strachom.

Škót mu povedal tichým, pokojným a hlboko znejúcim hlasom: „Zatiaľ nič nepodnikneme. Pôjdeme podľa plánu. Aj naďalej ich sleduj. Monitoruj ich činnosti.“

Zved prikývol. Chystal sa otočiť na stoličke späť ku svojmu pracovnému stolu. Vtedy mu Škót položil mohutnú ruku na rameno. Ako keby mu naň dosadla tonová skala. Zdrvujúci stisk. Pozrel sa mu uhrančivým pohľadom do očí a dodal:

„Chcem od teba ešte jednu vec: posviet' si na toho grázla, ktorému volala. Andreja. Nepozdáva sa mi.“

7

Na pozvaných hostí, čakajúcich zmätene v obývačke pri prestretom stole, Bojar zabudol. Zbehol po schodisku dole, zamieril do maličkej predsiene, obul sa, obliekol si jarnú bundu a vyšiel na dvor. Po ďalších schodoch zišiel na trávnik. Pribehol k nemu upachtený čuvač Diego. Veľký a starý pes žijúci s matkou na dome. Zaslinil mu topánky a modré pláténé nohavice. Bojar ho poškrabal za krkom, otočil sa k bránke, otvoril ju, psovi nakázal, aby ostal dnu, a vyšiel von. Podišiel ku svojmu zaparkovanému autu: tmavo hnedému Volkswagen Passat z roku 2010. Diesel. Dvojliter, s výkonom motora 103 kW. Ojazdené vozidlo, ktoré pred dva a pol rokmi kúpil po príchode na Slovensko z Thajska.

Otvoril dvere pri vodičovi. Sadol si za volant, vytiahol z vrečka telefón a zatvoril oči. Začal pátrať vo svojej fenomenálnej pamäti, ktorá od malička všetkých naokolo udivovala. Po siedmich sekundách otvoril oči a na displeji smartfónu naťukal číslo. Priložil si reproduktor k ušiam. Čaká. Živo si spomína na hlas, ktorý naposledy počul pred ôsmimi rokmi. Po chvíli sa ozvala mladá žena po maďarsky:

„Kárpátyová, prosím?“

Bojar odvetil po anglicky: „Ahoj Réka, tu Andrej Bojar, nevyrušujem?“

Hlas na opačnej strane rovnako prepol na angličtinu a zmätene zakričal: „Andrej! Ty žiješ? Nepočula som o tebe už veľmi, veľmi dlhú dobu.“

„Máš niekoľko minút čas? Potrebujem sa s tebou porozprávať o čomsi nesmierne súrnom.“

„Čo sa deje? Takého vystresovaného si ťa nepamätám...“

„Včera uniesli sestrinho syna. Potrebujem ihneď tvoju pomoc.“

„Do čerta! To mi je fakt ľúto...“

Zavládlo ticho. Chladné slnko začínajúcej jari svieti na dedinu. Osvetľuje malé domčeky, rozkošatené a stále ešte zväčša suché stromy, autá zaparkované na súkromných pozemkoch alebo ľudí pomaličky sa prechádzajúcich po úzkych uliciach. Bojar sedí vo svojom aute na príjazdovej ceste pred bránkou do matkinho domu. Čuvač Diego slintá s hlavou medzi mrežami brány, pachtí a vrtí chvostom. Réka na opačnej strane hovoru zvažuje reakciu; zdá sa, že nevie ako presne odpovedať.

Bojar preťal ticho a zopakoval: „Potrebujem tvoju...”

Réka ho prerušila: „Och, kurva. Toto ma mrzí. Andrej, veľmi rada by som ti pomohla, ja ale teraz nemôžem...”

„Nebudeš nič robiť zadarmo. Zaplatím ti, koľko si len povieš.”

„Nejde o peniaze. Momentálne mi to naozaj nesedí,” odmlčala sa a potom ešte raz zahrešila, „Kurva, toto je zákon schválnosti. Práve teraz... Pamätáš si na Zsolta?”

„Tvoj frajer, pred ôsmimi rokmi.”

„Áno, potom sme sa zasnúbili. Lenže, týždeň pred svadbou som mu dala kopačky. Čakala som, že to nezoberie s nadhľadom, avšak to, čo mi teraz robí, predbehlo i tie najdivokejšie obavy. Po rozchode sa z neho stal starosta v Tatabányi. Tam bývam od malička. A tam som si pred rokom kúpila byt v novostavbe, ktorú minulý mesiac kolaudovali. Všetci v nej bez problémov bývajú a fungujú. Len mne ten bastard odmieta pustiť vodu. Má pod palcom developera, idú v tom ruka v ruke. Okrem toho má za sebou hordu zaplatených právnikov, ktorí na mňa hádžu jeden paragraf za druhým, podľa ktorých nemám na vodu nárok. Je to úplná absurdita. Už sa s ním ťahám cez súd, no zatiaľ to vyzerá biedne.

No a aby toho nebolo málo, niekto mi pred pár dňami rozbil okná na spálni. Snažili sa mi násilne vlámať do bytu. Zámok na vchodových dverách som si našla kompletne poškodený. Deň na to som sa vrátila z práce a pred dverami objavila kopu konských hovien. Po zotmení ma niekedy sledujú podozriví vagabundi, pokrikujú na mňa, vyhrážajú sa mi. Určite za tým stojí on. Ten hajzel mi nedá pokoj, denno-denne ma šikanuje. Mám čo robiť, aby som zvládla chodiť do roboty. Preto mi to je ľúto,

Andrej, ale teraz jednoducho nemôžem nikam odísť. Musím najskôr vyriešiť túto sračku..."

Bojar si vypočul príbeh svojej kamarátky z dávnejšej minulosti. Nechal ju dohovoriť. Keď bolo zjavné, že viac toho na srdci nemá, prekvapene odvetil: „Čo sa s tebou stalo? Za starých čias by si so sebou nenechala takto zametať. Tvoji ľudia ti nepomôžu?"

„Ja nie som ty. Mám konexie na vysokých miestach a poznám mocných ľudí. No tí pracujú s dátami, s informáciami. Nie sú to žiadni akční hrdinovia. A nech to znie akokoľvek neuveriteľne, na toho sviniara nenašli žiadne páky. Má čistú minulosť – prípadne si predtým dakoho najal, aby mu ju vyčistil. Dobré sa na mňa pripravil."

„Pošli mi do SMS adresu. Prídem za tebou ešte dnes. Pomôžem ti."

Réka sa zháčila a temperamentne zvolala: „Ako mi chceš pomôcť? Čo tým myslíš?"

„To nechaj na mňa. O tvoj problém sa postarám. Na oplátku mi však pomôžeš aj ty: akonáhle budeš mať voľné ruky a Zsolt ťa nechá na pokoji, postaráš sa o moju sestru, jej manžela a ich malú dcérku. To posledné, čo by nám chýbalo, by bolo, keby uniesli aj tú. Platí?"

„No moment, ideš na to akosi zhurta. Vidím, že si sa nijak nezmenil. Nie sme v Thajsku. Sme v civilizovanej Európe. Tuto si nemôžeš robiť, čo sa ti zachce. Bez urážky."

„To je jedno, kde sme. Ľudia sú všade rovnakí. Všade platia rovnaké argumenty. Ešte raz ti to zopakujem: niekto ti zo života robí peklo. Teraz máš možnosť sa týchto ťažkostí zbaviť. Nič ťa to nebude stáť. Nič sa ti nestane. Žiadne dôsledky nikdy nepocítiš. Chceš, aby ti dal Zsolt pokoj alebo nie?"

„Och, ty si blázon. Už mi tá tvoja priamosť chýbala... Áno, chcem, aby mi ten bastard dal pokoj, nič viac si momentálne neželám."

„Dobre, takto o dva dni zmizne z tvojho života. Budeš mať vodu. Budeš mať opravené okná a dvere. Pred bytom si už nenájdeš žiadne ďalšie hovno. Budeš si môcť žiť normálnym životom ako predtým. Za to ale požadujem jednu vec: pomôžeš Linde a jej rodine."

Réka je tiež pomerne priamy človek. Neberie si servítky pred ústa a vyniká ostrou povahou. Mnohých mužov jej náтура odradí hneď po tom, čo ju spoznajú. Iba niektorí z nich vydržia. Bojarovi naopak tento charakter od prvého okamihu imponoval.

„OK, platí. Ty pomôžeš mne, ja pomôžem tebe.“

Zved sa pustil do roboty. Ešte stále pociťuje na pleci mocný tlak Škótovej mohutnej ruky, hoci odišiel pred celou minútou. Má pocit, akoby rameno práve vytiahol zo zveráka. Striasol sa a pozornosť presmeroval na úlohu, ktorú práve dostal. K dispozícii má iba niekoľko kusých informácií, avšak i tie sú lepšie než nič.

Pred únosom vypátral detailné a exaktné údaje o všetkých zainteresovaných. Vráťane Lindy. Vie, že sa volá Linda Lawsonová. Manželka Timothy Lawsons. Atraktívna kráska so sex appealom, opálenou pokožkou a tmavými rovnými vlasmi. Timothy naopak nezaprie svoj zjavný írsky pôvod: bledá pleť, početné pehy a na krátko ostrihané ryšavé vlasy. Zobrala si ho približne pred šesť a pol rokom. Porodila mu päťročného syna Liama a približne jednoročnú dcérku Beth. Za slobodna sa volala Linda Bojarová. V anglickom prepise Linda Boyar. Po otcovi Josephovi Boyari. Ten už nežije. Zomrel pred tromi rokmi; údajne za tragických okolností v Thajsku. Matka, Miroslava Bojarová, žije v akejsi zapatrošenej dedinke na strednom Slovensku. Zved predtým ani nevedel, že dajaké Slovensko existuje. Nazdával sa, že je iba Slovinsko. No nič, pri únosoch sa človek priučí kadečomu. Aj geografii.

Starý Joseph Boyar ale okrem Lindy splodil aj syna – Andreja Bojara. Je teda vrcholne pravdepodobné, že rozhovor, ktorý si spolu so Škótom vypočul cez odpočúvacie zariadenie, bol práve s týmto Andrejom. Tón a obsah by tomu nasvedčovali. Isté to ale nie je. Zved si ešte bude

musieť túto domnienku overiť. Je teda čas opäť otvoriť archívy a databázy. Svetové, globálne, extrémne komplexné databázy. A hlavne utajené – pred verejnosťou. Nie však pred tímom únoscov. Zved ich má k dispozícii. Vďaka svojej minulosti, vďaka svojim hlbokým konexiám. Priveľa ľudí do týchto databáz nahliadnuť nemôže, siedmi únoscovia však áno.

Otvoril laptop položený na kovovom stole pred sebou. Vstúpil do prvej zo šiestich databáz. Zadal požadované údaje a klikol na Vyhľadať. Proces načítavania sa začal. Zved sa oprel v koženom kresle, chytil šálku studenej kávy bez mlieka vedľa počítača a priložil si ju k perám. Odpil si.

Sedí v provizórne zariadenej miestnosti. Pôvodne šlo o kanceláriu. Asistentka niekdajšieho firemného riaditeľa v nej zvykla sedávať. Všetko pôvodné zariadenie bolo už dávno odpratané. Po tom, čo si Starec najal tím únoscov, sprístupnil im tieto momentálne nepoužívané priestory.

Zved je považovaný za informačného experta v rámci skupiny. Priniesol si sem všetko, čo pre svoju prácu potrebuje. Jednoduchý stôl: má rád funkčnosť; koženú stoličku na kolieskach: na ničom inom by neobsedel; kvalitný kávovar: bez pravidelného prísunu kofeínu mu to nemyslí; pištoľ Browning HP s tlmičom; nikam neurobí ani krok neozbrojený; a samozrejme prenosný počítač: výkonné delo s najnovším štvorjadrovým procesorom Intel Core i7-6700K schopným spracovať obrovské množstvo údajov, ku ktorým potrebuje nepretržitý prístup. Musí ich nielen prijímať, ale hlavne spracúvať. Bez dôkladnej a hlbkovej analýzy dát by tím únoscov nepatril medzi špičku profesionálov.

Zved si odpil druhýkrát zo studenej kávy. Položil malú bielu šálku späť na kovový stôl. Stará klimatizácia nad jeho hlavou vydáva tlmený ale zreteľný zvuk. Pozrel sa na moderný laptop. Hoci pracuje na plné obrátky a na pozadí triedi miliardy položiek, takmer vôbec ho nie je počuť. Pred jedenástimi rokmi, na samom začiatku, keď sa na popud Škóta všetci siedmi spojili do jedného úderného tímu, museli pracovať s úplne odlišnými zariadeniami. Svoje prvotné skúsenosti nazhromaždili za úplne odlišných podmienok. V tomto technologickom praveku sa zocelili a vytvorili si nespochybniteľnú reputáciu. Akákoľvek misia, ktorú dnes dostanú, je vďaka

informačnému pokroku spravidla len a len ľahšia. V porovnaní so starými časmi si teraz Zved pripadá ako v sci-fi. Nahol sa na koženej stoličke vpred a sústredene sa zahľadel.

Na monitore sa začali objavovať prvé výsledky vyhľadávania.

Sú naozaj zaujímavé.

8

Cesta ubieha rýchlo. Obloha je viac-menej jasná; iba z času na čas ju pokrývajú sivé oblaky rôznych tvarov. Bojar sedí vo Volkswagene a na ceste 511 predbieha jedno auto za druhým. V Zlatých Moravciach vošiel na diaľnicu. Teraz upaľuje smerom na juh k maďarskému mestečku Tatabánya nachádzajúcemu sa neďaleko za hranicami. Zanechal za sebou Vráble, Nové Zámky a Komárno. Opustil slovenské územie. Na zadnom sedadle je stále položená aktovka, v ktorej je zabalený darček pre matku: tablet. Za daných okolností mu neprišlo vhodné začínať s gratuláciou. Neskôr sa za ňou vráti a vynahradí jej to.

Pri pravej krajnici minul ceduľu oznamujúcu vodičom vstup do Tatabánye. Ide o mesto v severozápadnom Maďarsku, v severnom Zadunajsku. Žije v ňom niečo cez sedemdesiat tisíc obyvateľov. Nachádzajú sa tu i väčšie bytové jednotky, ale množstvo ulíc je lemovaných rodinnými domami. Miestna atmosféra pôsobí pokojne. Bojar zamieril priamo k adrese, ktorú mu Réka poslala cez správu. Za použitia spoľahlivej GPS navigácie niekoľko razy zatočil do bočných ciest.

Nakoniec sa ocitol pred komplexom novostavieb Gerecse Lakópark; pred desať-poschodovým moderným panelákom vystavaným v peknej oáze zelených stromov. Tie sa nachádzajú aj v átriu uprostred areálu, aj v okolí. Na druhej strane príjazdovej cesty vidno vstup do príjemne pôsobiaceho parku. Jar na tomto mieste, zdá sa, pokročila o krok ďalej.

Je víkend. Po vonku sa potulujú rodinky s deťmi, páriky so psami alebo bežci, ktorí si práve dopriavajú oddych. Bojar zaparkoval pri obrubníku. Je na ňom vyznačený zákaz stáť: popri krajnici sa tiahne žltá čiara. Dlhو sa však zdržať neplánuje. Spustil výstražnú signalizáciu. Vystúpil na čerstvý, svieži vzduch. Na telefóne zrušil ešte stále bľabotajúcu

navigáciu a vytočil číslo na Réku. Tá sa čoskoro ozvala, automaticky po anglicky. Pravdepodobne si jeho číslo v medzičase uložila medzi kontakty.

„Som tu. Pod' dole. Budem stáť cez cestu pri lavičke, pred vstupom do parku.“

Pritakala a zložila.

Réka Kárpáty. Brilantná tridsaťštyri ročná žena pracujúca pre maďarskú vládu ako diplomat.

Zameriava sa na právne a bezpečnostno-polícajné problémy. Je činná vo viacerých inštitútoch Európskej únie. Už počas štúdia medzinárodných vzťahov na CEU – Stredoeurópskej univerzite v Budapešti absolvovala viaceré stáže v Bruseli a Luxembursku. Tam zaujala pozornosť vplyvných zvierat. Tie jej zabezpečili hviezdnu kariéru v diplomatických kruhoch. Tak sa dostala do rôznych kútov sveta: vrátane Thajska, kde sa v roku 2011 stretla s Bojarom.

Je pozoruhodné, že i napriek svojej temperamentnej povahe a neochote chodiť okolo horúcej kaše dokázala preraziť práve na poli diplomacie. Na poli, kde nevyhnutnosť takzvanej politickej korektnosti priam bije do očí.

Réka nie je žiadny hulvát – keď treba, vie sa vyjadrovať decentne. V profesijnom rozmachu jej ale najviac pomohol jej pragmatický a bystrý úsudok, spojený so schopnosťou veľmi rýchlo reagovať: správna, okamžitá a účinná reakcia vie robiť divy.

Obdivuhodné úspechy dosiahla pri riešení únosov. K jednému takému došlo práve v priebehu jej niekoľkomesačného služobného pobytu v Thajskom kráľovstve. Tento prípad v nej podnes rezonuje. Z viacerých dôvodov.

V tom čase sa obeťou únosu stal istý zamestnanec maďarského veľvyslanectva v Bangkoku. Zdanlivo šlo o bezvýznamnú kancelársku krysu. Nikto na prvý pohľad nechápal, prečo si páchatelia vybrali práve jeho. A čo bolo horšie, nikto nedostal od únoscov žiadne pokyny. Zamestnanca na ulici násilím vtesnali pokrikujúci chlapi do starej dodávky a zmizli. Akoby sa po nich zľahla zem. Od činu ubehli takmer tri dni, no nik nebol o nič múdrejší. Na prípade spolupracoval Interpol v súčinnosti s miestnou štátnou políciou. Hoci Réka bola v krajine z úplne iného dôvodu, o prípade sa dopytovala. Poprosila nadriadeného, či by sa naň mohla pozrieť. On nemal nič proti.

Stretla sa s niekoľkými aktívnymi činiteľmi a vypočula si, čo sa im doposiaľ podarilo zistiť. Príliš toho nebolo. Sama bola dosť skeptická. Ak sa do troch dní únoscovia neozvú, nemajú zrejme chuť komunikovať. Vtedy došlo ale k dačomu prekvapivému: manželka uneseného zamestnanca, v medzičase obkolesená policajnou aparátúrou, bezpečnostnými zložkami a technickými expertami, prijala telefonát od páchatel'ov. Oznamovali jej, že buď im zaplatí dvadsať miliónov bahtov – približne päťstodvadsať tisíc euro v prepočte – alebo manžela zabijú.

. Klasický scenár.

Policajti a tím technikov sa pustili do horúčkovitej práce. Pomerne rýchlo určili približnú lokalitu, odkiaľ došlo k hovoru. Presné zameranie nebolo možné, keďže telefonujúci veľmi rýchlo zložil a mobil zničil. Niekde na ostrove Koh Tao. Ten je nielen bohatý na všakovaké turistické rezorty a atrakcie, ale zároveň v ňom sídli celý roj mafiánskych klanov. Žeby páchatelia patrili k jednej z tamojších neslávne známych rodín? Vskutku pravdepodobný variant. Vyšetrovatelia získali novú stopu, a tak sa po nej vrhli ako ryba po rybárovom červíkovi.

Réka, ktorá vlastne oficiálne ani nemala byť v miestnosti, sa pohrúžila do myšlienok.

Mohla zostať so zvyškom skupiny pri počítači, ťukať do kláves, hľadiť do monitoru, otvárať databázy...

Alebo...

Alebo mohla zodvihnúť svoju atraktívnu riť z pohodlného kresla a urobiť niečo, čo žiadny počítačový systém nikdy nenahradí (aspoň podľa nej): vyraziť do terénu.

Miestami sa Réka dopúšťa čistých šialenstiev. Nechá sa totiž zlákať sľubnou víziou eventuálneho úspechu, avšak v skutočnosti sa zväčša vrhá do jamy levovej. Ako napríklad vtedy. Nikomu nič nenaznačila, zobrala si veci, nasadla do auta a odviezla sa na najbližšie letisko. Prenajala si pilota malého lietadla. Nechala sa ním dopraviť na obávaný, zločincami presiaknutý ostrov Koh Tao.

Po pár rozhovoroch v miestnych lokáloch sa dostala až k hovorcovi tamojšej mafiánskej organizácie – po tom, čo ju na miesto diskusie priviezli s vrecom na hlave a so zviazanými rukami. Pred ňu sa postavil vychudnutý, spotený Thajčan s dlhými vlasmi. Mal na sebe iba mokré kaki šortky a sandále na nohách. Žiadne tričko. Spýtal sa jej, čo by od neho chcela.

Odvetila mu, že sa dozvedela o únose istého zamestnanca pracujúceho na maďarskom veľvyslanectve v Bangkoku. Od neho by potrebovala pomoc. Spýtala sa, či by jej náhodou nebol ochotný prezradiť o tejto záležitosti viac. Popritom ho pozorne sledovala, aby odpozorovala každú nuansu jeho mimiky a reči tela.

Predstavitel' kartelu sa z chuti zasmial. Dobrý vtíp, vraj. S vyškerenými ústami jej položil rečnícku otázku: prečo by mocné a etablované rodiny na ostrove mali unášať voľajakého bezvýznamného úradníka? Kancelársku krysu. Akú odmenu by zaňho akože mohli požadovať? Čo si táto smiešna a trúfala ženská o nich už len myslela?

Réka namietla, že zdanie môže klamať. Aj prostý administratívny chudáčik na najnižšej priečke hierarchie mohol predsa vyhrať v lotérii. Napríklad.

Spotený Thajčan mal chuť sa znova rozosmiať, ale čosi mu v tom zabránilo. Niečo mu zreteľne napadlo. Úškrn na popraskaných perách mu ustrnul, ako keby videl vlastnú frajerku bozkávať sa s iným. Iba na chvíľočku. Zmena pohľadu a tváre sa objavila na necelú sekundu a potom

sa vytratila. Predstavitel' kartelu opäť nahodil nonšalantný výraz. Nasilu zo seba vydal akýsi nepodarený pazvuk snažiaci sa imitovať úprimný smiech.

Poškrabal sa po masných vlasoch. S predstieranou nadnesenosťou prešiel k inej otázke: ako sa vôbec dozvedela o prepojení s ostrovom Koh Tao? Čo jej to napadlo? Prečo tam prišla vyzvedať?

Réka mykla plecami; vraj to nebolo podstatné. Chudý Thajčan sa už-už chystal vypáčiť z nej odpoveď násilným spôsobom, no ona ho rázne uzemnila: na poverenie NATO a OSN a v spolupráci s Interpolom ju ako diplomatku v službách Európskej únie nasadili do terénu s cieľom vyriešiť situáciu. Získala tým požehnanie a podporu desiatky tajných služieb z celého sveta, – vrátane neustáleho satelitného pozorovania. Ak by jej zločinci ublížili, celý ich ostrov Koh Tao by bol zrovnaný so zemou.

Vyslanec kartelu sa zháčil. Nebol si istý, či si táto suverénna ženská vymýšľala alebo hovorila pravdu. Jej slová zneli neskutočne samozrejme a presvedčivo. I napriek značnej dávke kokaínu, ktorá mu práve prúdila žilami, sa zľakol. Spýtal sa jej, čo chcela. Ona odvetila, že od nich už nič. Mala v úmysle nechať ich na pokoji a nikdy im neskrížiť cestu. Pochopiteľne, rovnaké prímerie a nezasahovanie očakávala aj ona od nich. Jej úloha bola jednoduchá: vypátrať únoscov, prekaziť im plány a úradníka zachrániť. Nič viac. Nikomu, čo s problémom nesúvisel, nemala v pláne ubližovať. Ani chudému Thajčanovi, čo patrične podčiarkla okatým žmurknutím; prišiel jej sympatický a dobre sa jej s ním rozprávalo.

Vyslanec kartelu sa opäťovne zachechtal. Pochopil, čo mu chcela povedať. Pritakal na znak súhlasu. Nakázal svojim mužom, aby ju opäť odniesli späť do civilizácie; samozrejme, s vrecom na hlave a so spútanými rukami.

O hodinu a pol už Réka zasa raz sedela v prenajatom lietadle a viezla sa späť do Bangkoku. I keď pôsobila nadmieru sebaisto, vo vnútri zažívala maximálnu turbulenciu. Strach a hrôza sa v nej krkolomne miesili. Nadávala si, aká vedela byť niekedy sprostá. To už rovno mohla spáchať

samovraždu. Zároveň sa ale tešila, že všetko napokon dobre dopadlo. Že sa dozvedela niekoľko kľúčových vecí.

Mohla pátrať ďalej.

Neprešlo ani päť minút. Dvere na prízemí sa so zvukom pípajúceho čipu roztvorili. Medzi stromami povysádzanými hneď pri dome sa zjavila Réka Kárpáty. 175 cm vysoká štíhla žena. Dlhé čierne vlasy, mierne kučeravé, jej vejú v pofukujúcom vánku. Ohraničujú zmyselne tvarovanú, inteligentnú tvár so skúmovým pohľadom. Z očí jej srší vášeň, energia a životná vitalita. Postavila sa vedľa blikajúceho Volkswagen Passat. Pozrela sa oboma smermi, doľava i doprava, a prebehla na opačnú stranu cesty k parku.

Má na sebe koženkovú bundu končiacu pri páse. Vo výstrihu jej vidno bledo žltý sveter. Nohy jej pokrývajú obtiahnuté čierne texasky a žiarivé biele tenisky. Bez ponožiek. Pôsobí sebavedome, silno. Zároveň vidno, že ju už nejakú dobu sužujú nepríjemné ťažkosti. Podišla k Bojarovi a bez slova ho objala. Pevne. Krátko. Zacítil vôňu jej čerstvo umytých vlasov. Žihľavový šampón, podľa všetkého.

Spýtala sa ráznym hlasom: „Čo potrebuješ?“

„Celé meno, fotku, adresu bydliska, ideálne aj adresu jeho miesta práce.“

Réka vytiahla telefón, pomocou odtlačku prstu odomkla displej, vošla do galérie a začala sa hrabať v hromade uložených snímok. Potom vystrela ruku a mobil ukázala Bojarovi:

„Zsolt Fehér. Toto je fotka spred roka. Vtedy sme ešte boli spolu. Dnes vyzerá ale úplne rovnako.“

Na zábere vidno asi štyridsaťpäť ročného chlapa v čiernom obleku so zelenou kravatou. Usmieva sa od ucha k uchu. Má čapatý nos, výrazné

kúty a plešinu. Tých pár vlasov, čo mu ostalo, má ostrihané. Na brade a lícach badať asi dvojdnové strnisko. Vyzerá byť spokojný. Ešte sa nazdáva, že Réka bude čoskoro jeho právoplatnou ženou. Ten úsmev mu asi čochvíľa nato doslova zmrzol na perách.

Réka si vložila telefón späť do vrečka. Následne odrapotala presnú adresu: aj Zsoltovho bydliska, aj jeho pracoviska. Vie, akú má Bojar pamäť. Vie, že si nič nepotrebuje zapísať.

„Hovorila si mu niekedy o mne?“

„Iba okrajovo, ešte keď som bola v Thajsku.“

„Ukazovala si mu moju fotku?“

„Kdeže, spomenula som ťa možno trikrát v živote. Netuší, kto si.“

„Vie po anglicky?“

„Jasné, dosť dobre.“

„OK. Choď domov a počkaj na mňa. Zajtra sa ti ozvem.“

Odišiel od lavičky pri parku, prebehol cez prázdnu príjazdovú cestu, nasadol do blikajúceho Volkswagenu, zaradil jednotku a pobral sa na prvú z uvedených adries: k Zsoltovmu bydlisku.

9

Tatabánya je pomerne kludné maďarské mestečko. Keď ho človek navštívi po prvý raz, nadobudne dojem, že tu sa nič divoké nedeje. Že všetko prebieha podľa zabehnutých štandardov miestnych obyvateľov. Pravdepodobne je to pravda. Zväčša. Dnešok môže predstavovať výnimku.

Bojar za pomoci navigácie došiel na uvedenú adresu: na ulicu Vértanúk tere číslo päť. Pred ním sa po ľavici objavil jednoposchodový rodinný dom. Podľa všetkého bol postavený nedávno. Dýcha z neho novota, čistota a precíznosť architekta i staviteľa. Okolo pozemku sa tiahne múrik vysoký jeden a pol metra pozostávajúci zo sivastých kameňov rôznych tvarov a veľkostí.

Z cesty sa dá bez problémov vidieť na zelený, kvalitne zastrihnutý trávnik nachádzajúci sa za múrikom. Uprostred priestranného vkusného areálu tróni samotný dom postavený v tvare písmena T. Jeho zvislá línia sa tiahne zo severozápadu na juhovýchod a smeruje priamo na príjazdovú cestu. Horizontálnu líniu stavby v pozadí rozoznať ťažšie, keďže pôda sa mierne zvažuje dolu.

Steny sú natreté bledo žltou farbou, ktorej intenzita sa v lúčoch jarného slnka ešte zvýrazňuje. Z komína na škridlovej streche nevystupuje žiadny dym. Na prednej stene, otočenej k ceste, zívajú tri menšie plastové okná. Vedľa na žltej omietke visí veľké drevené koleso, aké sa kedysi používalo na konskom povoze určenom pre horných desaťtisíc. Je čisté, nalakované a krásne dotvára príjemný dojem z domu. Dvere vpredu nevidno žiadne.

Bojar zaparkoval auto na opačnej strane cesty, vedľa akejsi rozostavanej dvojposchodovej konštrukcie. Pôsobí opustene. Je sobota – dnes na nej nik nepracuje. Vypol motor a cez pootvorené okno pri vodičovi sa zahľadel na žltý rodinný dom po svojej ľavici: na bydlisko miestneho

starostu. Zsolta Fehéra. Aspoň podľa údajov od Réky. Chodila s ním sedem rokov, zasnúbení boli spolu rok. Nečudo, že má dobrý prehľad o tom, kde jej bývalý partner býva.

Obydlie pôsobí vyludnene: žiadny pohyb na dvore, žiadna aktivita vo vnútri, zdanlivo. Bojar vystúpil von z Volkswagenu, zamkol za sebou dvere a pobral sa na obhliadku. Bolo by vhodné prezrieť si areál zo všetkých strán. K tomu však nemá príležitosť – kamenný múr sa ťahá ďaleko popri ceste a končí až na pomedzí iného pozemku a iného, susedného rodinného domu.

V navigácii si predtým všimol, že neexistuje žiadna paralelná cesta, vedúca severne od jeho súčasnej pozície. Žiadna cesta, čo by prechádzala popri opačnej strane pozemku. Tam sa nachádza iba park ohradený vysokým murivom. Obydlie teda nemožno nijak obísť.

Bojar podišiel ďalej po chodníku na východ; v smere jazdy, ďalej od svojho auta. Postrehol, že na bočnej stene domu sa nachádzajú vchodové dvere; a že štrková cestička pred nimi, vedúca k jednoduchej kovovej bráne, je prázdna. Žiadne auto na nej neparkuje – Fehér, zdá sa, trávi sobotu na výlete.

Pomerne dobrá lokalita, pomyslel si Bojar. Otočil sa a vrátil sa po chodníku späť k autu. Nasadol doň, zavrel dvere a na telefóne naťukal číslo na Lindu. Akonáhle sa ozval jej deprimovaný hlas, povedal:

„Ahoj, zisti mi, prosím, od Timothyho, ako prebehol únos. Do najmenších detailov: kde presne k nemu došlo, koľko presne únoscov akciu vykonalo a ako presne pri tom postupovali. Nemôžem mu zavolať ja, keďže oficiálne o ničom neviem. Uvedomujem si, že to je pre teba teraz nesmierne ťažké, avšak tieto informácie sú životne dôležité. OK?“

„OK... niečo sa zmenilo? Chceš mi pomôcť?“

„Nie, držím sa od všetkého tak ďaleko, ako len viem. Nemienim Liama ohroziť. Ale chcem mať pre istotu všetky dostupné informácie. Poznáš ma predsa, aký som pedant.“

„Ale nevolal si nikomu inému, však? Predtým si spomínal nejakú kamarátku...”

„Nie, nevolal som jej.”

„Dobre. To som rada. Spýtam sa teda Timothyho, keď tu bude. Odkedy s Liamom odišiel na tú prekliatu lyžovačku, vôbec som ho nevidela.”

„Zavolaj mu. Chcem to vedieť čo najskôr.”

„Počkám ešte chvíľu. Ak nepríde, cinknem mu. Idem. Pa. A ďakujem.”

Hovor skončil. Bojar položil telefón na opierku pred riadiacou pákou, naštartoval motor a pobral sa na druhú uvedenú adresu, ktorú dostal od Réky.

Linda Lawsonová leží v spálni na veľkej manželskej posteli a hľadá na biely strop. Oblečené má zelené pyžamo. Je podvečer, no od rána si ho nevyzliekla. Doobeda po zobudení si zacvičila niekoľko cvikov na chrbát odporučených jej ortopédom pre skoliózu. Osprchovala sa. Následne si pripravila ľahké raňajky: ovsené vločky zaliate vodou s prímесou mletej škoricе, kakaa a kokosu. K tomu si nakrájala jablko a banán. Dojedla. Mala dobrú náladu a tešila sa na nový deň.

Keď sa chystala prezliecť, odrazu jej zazvonil telefón. Vtedy sa dozvedela od manžela, že ich syna uniesli. Vtedy sa jej život premenil na bezodné peklo. Toto bezodné peklo trvá už niekoľko nekonečných hodín.

Linda leží v spálni na veľkej manželskej posteli a hľadá na biely strop. V detskej kolíske hneď vedľa spí jej jednoročná dcéra Beth. Poslušné a pokojné dieťaťko. Liam bol už od narodenia nespratný šinter, ktorého ani celý regiment dospelých ľudí nevedel skrotiť. Naopak, Beth disponuje pokojnou a mierumilovnou náturou. Väčšinu dňa prespí. Niekedy Linda ani nevie, že ju má.

Momentálne myšlienkami ale pobýva pri svojom päťročnom synovi. Naozaj sa to stalo? Naozaj je všetko pravda? Nesníva sa jej to? Z nočnej mory sa človek spravidla v istom kľúčovom okamihu zobudí. Z

reality sa zobúda nepomerne ťažšie. Dejú sa takéto veci vôbec v reálnom živote? Vo filmoch už videla mnoho únosov. Nič zvláštne. Ale že by sa to prihodilo jej – len tak počas obyčajného sobotného doobedia? Po zvyčajnom pracovnom týždni? Pokým človek niečo nezažije na vlastnej koži, vytvára si k tomu značne veľký odstup. Odstup ľahostajnosti.

Linda si utrela navlhnuté oči do rukáva zeleného pyžama. Od posledného telefonátu s bratom ubehlo zopár hodín. Po Timothyh ani stopy; neprišiel, neozval sa. Bude asi rozumné mu zavolať. Dá na bratove slová a vyzistí viac. Andrej jej potom nepochybne bude vedieť pomôcť.

Natiahla sa rukou po mobile položenom na starožitnom nočnom stolíku z tmavo hnedého dubu. Našla číslo na manžela. Nechala zvonieť signál. Po značnej chvíli sa ozval mužský hlas:

„Áno, zlatko?“

Linda sa bez zaváhania opýtala: „Kde si?“

„V nemocnici Belford, pri Fort Williame. Zobrali si ma pre istotu na vyšetrenie. Som na tom dosť zle...“

„V nemocnici?! Prečo si mi o tom skôr nepovedal?“

„Neviem. Som dosť zmätený. Riadne ma zbili. Mám vážne zranenia, zlomené rebrá. Ani neviem, čo som ti vlastne povedal. Nemyslí mi to poriadne. A do toho ten únos...“

Linda sa s počudovaním zháčila: „Ale čo robíš, preboha, vo Fort Williame? Nemali ste ísť lyžovať do strediska Weardale? Fort William je od Weardale aspoň tristo kilometrov ďalej na sever.“

Timothy pohotovo odvetil: „Mali, ale Liamovi sa cesta autom veľmi páčila. Bolo to preňho také dobrodružstvo. Preto sme sa nakoniec rozhodli, že pôjdeme až do Nevisu. Tam sú tak či onak najlepšie lyžiarske podmienky v celej Británii.“

„Ty si sa zbláznil! Malého chlapca trepeš v aute až voľakam do škótskych vysočín! Si ty normálny?!“

„Ukludni sa. Nezvyšuj na mňa hlas. To je teraz to posledné, čo potrebujem. Nie si jediná, kto má čo robiť, aby si okolo krku neuviazal slučku...“

Linda sa utíšila. Nervy napnuté na maximum robia svoje. Nadýchla sa. Pomaly vydýchla. Timothy má pravdu. Tadeo cesta nevedie. Telefón dala preč od ucha. V menu nastavila nahrávanie hovoru. Reproduktor si opäť priložila k ústam. Spýtala sa už pokojnejším tónom:

„Ako došlo presne k únosu? Vedel by si mi to opísať? Znie to zvláštne, ale... musím to vedieť.“

Timothy chvíľu neodpovedal. Potom kuso odvrkol: „Dúfam, že si o tom nehovorila Andrejovi. Alebo?“

„Nie. Povedal si mi predsa, aby som držala jazyk za zubami.“

„OK. Nie som si úplne istý, čo sa vlastne stalo. Zlievajú sa mi dokopy rôzne dojmy. Ale pamätám si, že na ceste, asi dvadsať kilometrov južnejšie pod Nevis rezortom, ma zastavili dvaja policajti. Rozostavili tam barikádu. Pátrali po akomsi zločincovi či čo. Mňa nechali prejsť. Až potom mi došlo, že to boli istotne pomocníci únoscov. Potom som zabočil doľava. Za zákrutou som zbadal uprostred cesty odstavené auto. Nejaké SUV, tuším. Bolo zreteľne poškodené, akoby malo za sebou haváriu. Na zemi ležal bezvládný muž. Zľakol som sa. Myslel som si, že mu pomôžem. Keď som ale vystúpil, prepadli ma. Ten akože nehybný chlap ma ovalil. Jeho traja kamoši odniekiaľ vybehli. Mňa zmlátili a Liama zobrali so sebou. V tom obitom SUV. Bolo čierne. Nič viac si nepamätám.“

Zavládlo ticho. Nikto z nich neprehovoril ani slovo. Nikto nevedel zo seba vysúkať ani slovo

Napokon začal Timothy opäť rozprávať: „Nikdy už odo mňa nechci, aby som ti toto rozprával. Nikomu to už nikdy nebudem rozprávať. Nikdy...“

Prestal vravieť. V telefóne začul silný nával plaču. A zrazu mĺkve ticho. Linda zložila.

Škót vošiel do prerobenej kancelárie, kde kedysi pracovala zástupkyňa vedúceho vo firme. Kedysi. Teraz v nej pracuje člen tímu únoscov. Zved sa otočil na koženej stoličke, s jednou rukou opretou o kovový stôl. Pozrel sa na prichádzajúceho vodcu. Zaplavil ho strach. Tréma. Nechápe prečo. Nič zlé predsa neurobil.

Premohol sa a povedal: „Je to tu. Pustil si hubu na špacír.“

Škót sa namiesto odpovede zahľadel na monitor počítaču, ktorý leží na kovovom stole. Nemilosrdným, krutým pohľadom. Zved úprimne ľutuje kohokoľvek, na kom tento pohľad spočynie. Na monitore vidno záber ryšavého muža. Škót si ho skúmavo premeriaval päť sekúnd. Následne sa bez slova otočil, vykročil ku dverám a opustil prerobenú kanceláriu.

10

Ulicu Vértanúk tere číslo päť zanechal Bojar za sebou. Zamieril do centra mestečka Tatabánya – k mestskému úradu na ulici Fő tér. K oficiálnemu pracovisku starostu Zsolta Fehéra. Nachádza sa v nevábne pôsobiacej budove komunistického razenia a pozostáva zo šiestich poschodí. Predná fasáda je pokrytá množstvom okien; stena je natretá viacerými odtieňmi zelenej či modrej. Farba v medzičase značne vybledla. Pred mestským úradom sa rozprestiera menší park s pomerne upravenou pešou zónou, niekoľkými lavičkami a nedávno povysádzanými stromami. Tie sú podopreté drevenými konštrukciami, aby ich silnejší vietor nevyvrátil.

Bojar odstavil Volkswagen na opačnej strane parku, asi sedemdesiat metrov od vchodu do mestského úradu. Už z diaľky vidí, že je zavretý. Pochopiteľne: cez víkend sa nepracuje. Je ale možné, že starosta ešte potrebuje niečo dokončiť: buď v rámci oficiálnych úradných povinností alebo v rámci svojich vlastných podnikov. Tak či onak, nezaškodí obhliadnuť si i jeho pracovisko. Bojar vystúpil na svieži vzduch. Prešiel k najbližšej lavičke, odkiaľ sa mu ponúka uspokojivý výhľad na okolie.

Pol piatej poobede. Spomenul si na školu. Na univerzitu v Bratislave; pracuje na nej ako doktorand. Pravdepodobne bude najbližšie dni musieť riešiť úplne iné veci a na študijné činnosti mu priestor neostane. Preto na telefóne napísal správu Mišovi – kolegovi z katedry anglistiky a amerikanistiky. Vysvetlil mu, že v rodine sa vyskytli vážne problémy. Že potrebuje teraz dva týždne voľno. Poprosil ho, aby to odkázal ostatným v kolektíve.

Následne Bojar upriamil zrak na hlavný vchod do mestského úradu. S tým, že zároveň periférne dokáže vnímať i cestu, i park. Vypol si myseľ. Zapudil všetky rušivé myšlienky. Vyčistil si hlavu. Ponoril sa do

absolútneho, číreho vnímania. Niektorí podobný stav nazývajú meditáciou. Iba málo ľudí ho vie skutočne dosiahnuť. Bojar sa tejto pozoruhodnej schopnosti priučil ešte ako adolescent, najmä za pomoci svojej duchovne orientovanej matky. V dospelosti na nejakú dobu vyšiel z praxe, avšak teraz si ho opäť osvojil. Niet lepšej metódy ako prečkať dlhší časový úsek.

Takýmto spôsobom strávil v konečnom dôsledku päť hodín. Po parku a okolí prešli desiatky chodcov, avšak do a z mestského úradu nevyšiel nikto.

Starosta Fehér sa neukázal.

Namiesto toho sa po piatich hodinách čakania na lavičke rozozvučal Bojarov telefón vo vrecku modrých plátených nohavíc. Signál prijatej MMS. Displej oznamuje meno odosielateľa: Linda Lawson. Bojar otvoril súbor. Zistil, že ide o zvukovú stopu; krátku nahrávku telefonického rozhovoru medzi sestrou a jej manželom; s dôležitým obsahom. Vypočul si ju. Dozvedel sa, ako prebehol únos, kde k nemu došlo, koľko bolo páchatel'ov, aký postup zvolili.

Keď sa nahrávka skončila, vložil si mobil späť do vrecka. Postavil sa a vykročil kľudným krokom k zaparkovanému autu na kraji parku.

Pol desiatej večer. Nad mestečkom Tatabánya sa rozhostila tma. Nočné osvetlenie a pestré spektrum hviezd na takmer bezoblačnej oblohe osvetľujú okolie. Je čas vrátiť sa späť k rodinnému domu Zsolta Fehéra. Nech bol cez deň kdekoľvek, o tomto čase už istotne musí byť doma. Tentoraz bez navigácie sa Bojar vrátil autom po rovnakej trase na ulicu Vértanúk tere číslo päť; znova zaparkoval pred rozostavanou budovou, oproti starostovmu obydlíu.

S úsmevom sa naň pozrel: nemýlil sa. V oknách sa svieti.

Fehér je doma.

A nie je sám. Za prostredným oblokom vidí okrem starostu samotného i niekoho iného. Mladú ženu. Pravdepodobne jeho novú priateľku. Réke síce vyčíta rozchod, avšak sám pridľho neostal. Obaja sedia pri kuchynskom stole. Leží na ňom niekoľko poloprázdnych tanierov.

Uprostred horí vysoká biela sviečka. Aj on, aj ona držia v ruke pohár červeného vína. Takmer dopitého. Romantická večera sa chýli ku koncu.

Bojar pohodlne sedí v zaparkovanom aute pri obrubníku, s vypnutými svetlami. Hľadá cez okno na zamilovaný pár pohrúžený podľa všetkého do akéhosi rozhovoru. Do rúk si vzal mobil. Už-už sa chystal spustiť fotoaparát, keď vtom si uvedomil problém: fotoaparát nefunguje – odkedy mu kolega magister z univerzity omylom zhodil telefón na zem.

Prekážka.

Bojar sa inštinktívne obzrel na zadné sedadlo; zrak mu padol na stále pohodenu aktovku s darčekom pre matku. Tablet. Prijemná zhoda okolností. Ešteže mu intuícia nakázala nekúpiť cudzojazyčnú knihu. Tá by mu teraz bola na dve veci.

Natiahol sa poň. Spustil ho, vyčkal, kým nabehli všetky systémy a následne otvoril kamerovú aplikáciu. V nastaveniach zostril kvalitu fotiek na maximum, pričom aktivoval nočný režim. Urobil niekoľko detailných záberov. Všetky zobrazujú rovnaký výjav: párik sediaci pri stole, s vínom v ruke. Za oknom. Vo svetle kuchyne. V teple domova. V obkolesení okolitej tmy, ktorá sa vonku rozprestiera. Fotografický materiál ešte padne na úžitok. Aby bol viac poruke, preniesol ho Bojar s pomocou rozhrania bluetooth z tabletu do telefónu.

Pár. Fehér nie je sám. So svojím plánom bude musieť Bojar teda chvíľu počkať. Nevadí. Skôr či neskôr príde ten správny okamih. Po pätnástich minútach obaja dopili posledné zvyšky červeného vína na dne pohárov. Položili ich k ostatnému riadu a vedno sa pobrali voľakam do vnútra domu. Bojarovi sa stratili z dohľadu. Svetlo v kuchyni sa zhaslo. S najvyššou pravdepodobnosťou zamierili do spálne umiestnenej v zadnej časti domu. Kvalitný sex po chutnej večeri padne vždy vhod.

Bojar znútra zamkol všetky dvere auta. Nechal si pootvorené jedno okno, aby dnu prúdil čerstvý vzduch. Zavrel oči. Robota na dnes skončila. Je čas si oddýchnuť; pripraviť sa na nový deň.

Spať posediačky nedokáže každý; Bojar s tým problém nemá. Nevyspí sa spravidla síce tak výdatne ako v posteli, no v prípade potreby vie zvládnuť i to. Nevie, kedy presne zaspal – vie iba, kedy sa zobudil: 05:36. Vonku stále panuje tma. Ulica Vértanúk tere nie je priveľmi dobre osvetlená. Pred rozostavaným domom, kde Volkswagen parkuje, nesvieti žiadna lampa. Bojar si pretrel oči, odomkol dvere, vystúpil von a dôkladne sa natiahol. Ruky, nohy, chrbát, krk. Ako mačka. Napil sa vody z fľaše pohodenej na sedadle spolujazdca. Hladný ešte príliš nie je. Včera jedol u seba na byte pred odchodom za matkou do Machuliniec. Potom v bistre na ceste do Tatabánye. Nakoniec si dal fastfood v nočnej prevádzke pred druhým príjazdom k starostovmu domu.

Je ešte skoro. Fehér istotne vstane až omnoho neskôr. Bojar sa oprel o kapotu auta, keďže nemá chuť si znova sadnúť. Radšej postojí.

Vtom sa udialo čosi nečakané.

Spozornel. Okamžite si sadol späť za volant. V pravom okne v prednej časti domu sa rozsvietilo. Mihol sa v ňom tieň. Povedomá postava. Starosta. Má na sebe čierny oblek. Obul sa. Obliekol si sako. Otvoril dvere. Vyšiel von na štrkovú cestu. Nasadol do zaparkovaného modrého kombi značky Opel Insignia, ktoré na príjazdovej cestičke včera poobede ešte nebolo. Naštartoval. Pohl sa vpred. Diaľkovým ovládaním si otvoril nižšiu kovovú bránku vsadenú do kamenného múriku. Zabočil doprava. Prešiel popri Bojarovi sediacom v neosvetlenom Volkswagene.

Ten naštartoval. Stále ešte neosvetlený sa otočil o 180 stupňov. Stihol si všimnúť, že Fehér sa zatiaľ dostal na koniec ulice a zatočil doprava. Zmizol z dohľadu. Bojar zapol svetlá, dupol na plyn a vydal sa v stopách starostu.

Prenasledovanie trvalo necelých deväť minút smerom na sever, preč od centra mesta. Do kopca. Bojar sa viezol v tridsať metrovom odstupe za Fehérom, pokým sa obaja neocitli na vyvýšenine pred kostolom Golgota Tatabánya. Slnko postupne začína vychádzať a zaplavovať okolitú scenériu matným ružovkastým svetlom. Kopec sa nachádza vo výške

stošesťdesiatšesť metrov nad morom. Z kalvárie vidno mesto i rovinaté polia.

Modrý Opel Insignia zaparkoval vedľa štyroch ďalších áut neďaleko osamelého kostola. Je pomerne malý, s bielymi stenami a jednou zelenkavou vežičkou. Pôvodná konštrukcia pochádza z osemnásteho storočia. Pred vchodom do kresťanského domu božieho postáva asi pätnásť ľudí. Fehér vystúpil a pridal sa k nim. S niekoľkými sa pozdravil, podaktorým vrelo podal ruku.

Bojar zaparkoval pár metrov od modrého Opelu. Počkal, dokým miestni pobožní občania jeden po druhom nevošli do kostola. Dokým nezačala nedelňa ranná omša. Následne vystúpil von, rozhliadol sa okolo seba a plnými dúškami nasal malebný výhľad. Východ slnka. Oranžovo zafarbené nepočetné oblaky. Driemajúca obec pod ním. Rozsiahle roviny všade naokolo.

Neprišiel sa však kochať estetickým prostredím; má oveľa dôležitejšie veci na práci. Tie nepočkajú.

Pohol sa smerom k malému kostolu, ktorý sa čarovne vyníma na pozadí brieždiacej sa oblohy. Pocítil silnejší nápor ranného vetru. Je rád, že má na sebe bundu. Postavil sa naľavo k zavretým dverám Golgoty. Nechce vchádzať dnu; nechce rušiť prebiehajúcu bohoslužbu. A hlavne nechce predbiehať udalosti. Jeho plán znie inak. Počká tu vonku.

Spoza drevených nie úplne doliehajúcich dverí kostola sa tlmene ozýva hlas miestneho farára; rozpráva kázeň po maďarsky; sprevádza ju cirkevný nápev a dopĺňajú ho hlasy modlitby. Bojar ale pozornosť venuje niečomu inému: telefónom sa pripojil na internet. Prezerá si oficiálnu stránku mestského úradu a zastupiteľstva. V sekcii o regionálnom rozvoji sa sústreďí na nedávne investície. Aktuálne projekty. Sľubné programy. Číta článok za článkom a vstrebáva rozmanité informácie. Robí si aký-taký prehľad o situácii.

Akonáhle nadobudol dojem spokojnosti, z internetu sa odpojil. Mobil zasunul do vачku.

Po niekoľkých desiatkach minút sa vráta roztvorili. Do rannej zore vyšli prví ľudia. Starý pár dôchodcov pomaličky a neisto kráča vpred, pričom v tesnom závese nasleduje mladšia generácia. Asi ich potomok s rodinou – manželkou a dvomi malými deťmi, chlapcom a dievčaťom. Obaja môžu mať niečo medzi päť a šesť rokov. Bojar si nevdojak spomenul na úbohého Liama. Ten má tiež päť rokov.

Po nich sa bez náhlenia vyhnulo na vzduch ďalších zošesť ľudí. Na záver Bojar zahliadol očakávaného starostu. Fehér. V čiernom obleku a saku. V spoločnosti starej panej sa poberá k zaparkovanému modrému Opelu. Na pol ceste sa so svojou spoločníčkou rozlúčil a jemne ju objal. Nechal ju odkráčať preč, k inému zhľuku pobožných farníkov.

Vtedy sa Bojar odrazil od múru pri drevených vrátach. Rezkou chôdzou pristúpil k nič netušiacemu Fehérovi, s úsmevom ho pozdravil a prihovril sa mu po anglicky. Nezabudol mu pritom podať ruku.

„Dobré ráno, pán Fehér. No nie je dnešný východ slnka krásny?“

Starosta nechápavo hľadá na športovejšie oblečeného Bojara.

Podanie ruky opäťoval a spýtal sa: „Dobré ráno, pán...?“

„Proctor. Frank Proctor.“

„Poznáme sa?“

„Vy mňa ešte nie, ja vás ale poznám. I keď, počuli ste už o mne pred nejakým časom. Konkrétne pred tromi mesiacmi. Vtedy ste ako starosta spolu s mestskou radou začali využívať štedrý grant udelený Európskou úniou na rozvoj urbánnej infraštruktúry. Spustili ste nový program na rekonštrukciu hlavných dopravných ťahov a niekoľkých rozpadávajúcich sa historických monumentov. Išlo o nadmieru chytrý a progresívny krok, ak mám byť úprimný. Miestni ľudia už dlho žiadali obnovu svojho doposiaľ zanedbávaného národného dedičstva. A turisti budú z výslednej renovácie nadšení možno ešte viac...“

Fehér mu taktne a s úsmevom skočil do reči: „To počujem veľmi rád, pán Proctor. Vždy ma poteší, keď ľudia vedia oceniť moju snahu. Koniec-koncov, starostom som sa stal iba v prospech ľudí. Viete, sám som tu vyrastal. Strávil som tu celé detstvo. Toto je môj revír. Presne viem, čo

treba urobiť. Stále však úplne nerozumiem, ako s tým všetkým súvisíte vy. Kde sme sa presne stretli? Ste nebodaj z Agentúry pre kultúry a pamiatkový rozvoj?"

„Presne tak, pán Fehér, máte naozaj obdivuhodnú pamäť. Som z Anglicka. Posledné dva roky pracujem pre túto agentúru. Pravdu povediac, nemyslel som si, že si na mňa spomeniete, keďže denno-denne robujete a komunikujete s množstvom rozmanitých ľudí..."

Starosta vystrúhal samolúbu grimasu.

Bojar pokračuje: „Som tu na výlete s rodinou. Pozvali ma sem kamaráti, ktorí, rovnako ako vy, v Tatabányi vyrastali. Včera večer mi povedali, aby som bezpodmienečne navštívil nedeľnú rannú omšu v kostole Golgota. Tak som si povedal, že..."

Fehér mu druhý raz taktne a s úsmevom skočil do reči: „Vy ste boli teraz na omši? Naozaj? Hm, nevšimol som si vás, nesedeli ste náhodou vzadu pri..."

„Nie, bohužiaľ som si zle nastavil budík. Zaspal som a nestihol sem prísť včas. Veľmi ma to mrzí. Som prvýkrát v tomto krásnom mestečku. Na bohoslužbu som sa naozaj tešil, ale napokon som ju premeškal. No hrozné to je so mnou, však? Aspoň ten východ slnka je znamenitý."

Pri týchto slovách sa Fehér pozrel na slnko, teraz už kompletne viditeľné na vzdialenom horizonte. Deň sa naplno začal.

Pritakal a s výrazom rodeného politika sa usmial: „Máte úplnú pravdu. Prepáčte, rád by som išiel za..."

Pre zmenu teraz Bojar skočil do reči jemu; samozrejme, taktne a s úsmevom: „Pán Fehér, keď už sa mi podarilo vás takto náhodne zastihnúť, nedá mi nezveriť sa vám. O čomsi by ste totiž rozhodne mali vedieť. Keby som vás dnes nestretol, istotne by som za vami prišiel počas týždňa."

Na Fehérovej tvári sa zračilo prekvapenie. Zmätenie. Bojar ho nenechal nič povedať a sám pokračuje: „My ako Agentúra pre kultúry a pamiatkový rozvoj podliehame Ministerstvu kultúry. Rozhodnutie ministerskej administratívy je pre nás záväzné. Pána Attilu si pamätáte, však?"

„Samozrejme, minulý týždeň som s ním mal akurát stretnutie.“

„Áno, spomínal mi. Viete, vyskytol sa istý problém. Opozícia v mestskom zastupiteľstve nemieni ďalej podporovať tento sľubný grant. Pán Attila bol kontaktovaný hovorcom Ministra kultúry. Ten mu dal ultimátum: buď mesto okamžite zastaví čerpanie grantu, alebo môže zabudnúť na akékoľvek ďalšie finančné dotácie. A všetci vieme, ako veľmi ich treba. Napríklad vo verejnom sektore, kde...”

„Ja vám ale nerozumiem, pán Proctor, čo mi to rozprávate? Aká opozícia? Veď celé mestské zastupiteľstvo pozostáva z...”

„Z členov zväzu Fidesz. Áno, viem. Ale nenechajte sa zmiašť vonkajším dojmom. Ten býva klamlivý. A v tomto prípade i vskutku klamlivým je. Pán Attila sa rozhodol, že už vás ďalej nebude podporovať. A za sebou má aspoň desiatich vplyvných ľudí, ktorý vám ešte môžu poriadne zamiešať karty.“

„Ale prečo by to, do čerta, robil? Ešte minulý týždeň sme spolu rokovali a všetko vyzeralo byť v kostolnom poriadku. A ako s tým, prosím vás, súvisí minister kultúry? Štátne ministerstvá sa mi nemiešajú takto predsa do roboty. Sme samostatné mestské zastupiteľstvo a...”

„Zasa raz vás musím upozorniť: nenechajte sa zmiašť vonkajším dojmom. Aj Tatabánya, mesto-nemesto, je súčasťou Maďarska a podlieha maďarským vládnym nariadeniam. Nechcem vám dávať lekcii o komunálnej a štátnej politike. V nej ste odborníkom na slovo vzatým. Len mi dovoľte vám povedať, že pán Attila vám nevie odpustiť vaše rozhodnutie spred roka. Keď ste sa stali starostom, zrušili ste predchádzajúci program na posilnenie mestskej hromadnej dopravy.“

„Samozrejme, bol nerentabilný. Môj predchodca sa na ňom iba chcel nabaliť. Ako som vám už vravel, ja chcem slúžiť ľuďom, pretože...”

„Nepochybne, lenže bohužiaľ, pán Attila bol jedným z tých, ktorí z daného programu profitovali.“

Fehér zanovito namietol. Naparil sa ako spupný samovládca: „Vylúčené! Poznám ho dlhú dobu. Bol síce kamarátom bývalého starostu, ale neprofitoval z toho programu. To mám preverené.“

Bojar pokrútil hlavou so slovami: „Je to poľutovaniahodné, avšak v tomto bode pravdu nemáte. Ste pozoruhodný človek s bystrým úsudkom, no tentoraz ste sa nechali prekabátiť ľudskou závišťou a ctibažnosťou. Mám dôkazy, ktoré jasne ukazujú, že bývalý starosta mal pána Attilu vo vrecku. A že teraz zakročí proti vám. Chystajú sa vám vraziť nôž do chrbta, pán Fehér. Odzadu. Bez milosti.“

Oči Fehéra sa zakalili. Ustúpil o nepatrný krok.

Opýtal sa: „Prečo vám mám veriť? Nie som hlupák. O čo vám vlastne ide?“

„Zastupujem vplyvnú agentúru podliehajúcu priamo ministrovi kultúry. Viem sa u neho cez iných ľudí prihovoriť a vysvetliť mu, že k európskemu grantu pristupujete naozaj zodpovedne. Viem mu dokázať, že pán Attila v skutočnosti iba baží po peniazoch. S mojou pomocou môžete zachovať status quo. Môžete naďalej úspešne pracovať pre občanov mesta Tatabánya, ako doteraz. No bezo mňa, bohužiaľ!“

Fehér opäť pristúpil o krôčik k Bojarovi. Tichším hlasom povedal: „Ak vám mám uveriť, potrebujem vidieť tie vaše dôkazy. Až potom sa vyjadrím. Až keď ich na vlastné oči uvidím, naštudujem si ich, overím si ich pravosť a premyslím si to, môžeme sa porozprávať ešte raz. Prípadne sa dohodnúť.“

Bojar sa usmial na znak súhlasu: „Do bodky s vami súhlasím. Dôkazy vám bezodkladne dám do rúk. Následné rozhodnutie prenechám len a len vášmu úsudku.“

„Dobre. Máte ich pri sebe?“

„Mám ich v aute. Tu ich však radšej neotvárajme. Sú tu ľudia. Sme na príliš otvorenom priestranstve. Navrhujem ísť k vám do mestského úradu, do kancelárie. Tam budeme mať úplné súkromie.“

Fehér si nechal návrh prejsť hlavou. Súhlasne prikývol a povedal: „Poďte za mnou. Pôjdem prvý.“

11

Škót opustil veľkú, priestrannú miestnosť. Práve sa v nej desať minút rozprával so Starcom. Povedal mu, že ryšavý muž si pustil hubu na špacír, a vypočul si od neho ďalšie pokyny. Starca to rozhodne nepotešilo, no moc prekvapený nebol. Rovnako ani únoscovia. Najskôr Linda povedala o únose akémusi Andrejovi. Ani on, ani ona ale ďalej nič nepodnikli. To sa ešte dalo tolerovať. Teraz ale ryšavý muž podrobne opísal v telefóne priebeh únosu: presné miesto činu, počet páchatel'ov, detailný postup.

S tým už niečo robiť treba. Je čas posunúť sa v pláne o krok ďalej. Začať fázu číslo dva.

Škót sa vrátil nazad do prerobenej kancelárie ku kovovému stolu. Jeho mohutná postava s gigantickými ramenami, masívnym hrudným košom a hrubými rukami sa postavila nad Zveda sediaceho na koženej stoličke. Ten k nemu natočil monitor laptopu. Ukázal na niekoľko stiahnutých súborov a začal rozprávať:

„Mám pre teba dve veci. Po prvé: details o živote toho Andreja, ktorému volala Lawsonová. Niečo som našiel v našich databázach, niečo som si zistil telefonicky, niečo som si overil na internete. Výsledok leží pred nami: Andrej Bojar. V rodných záznamoch uvádzaný ako Andrew Boyar. Narodený 14. mája 1986 vo Veľkej Británii – v Bristole. Matka Miroslava Bojarová, Slovenka. Otec Joseph Boyar, Angličan.

Teraz pozor: sestra – Linda Bojarová – dnes Lawsonová. Mali sme teda pravdu. Je to jej brat. To zaujímavé ale ešte len nasleduje: základná škola, Colston's, absolvovaná v Bristole. Bezchybné výsledky. Stredná škola, Gymnázium Ivana Horvátha, absolvovaná v Bratislave na Slovensku. Bezchybné výsledky. Ten chlapec bol úplný génus. Len tie najlepšie známky. Nebol však iba obyčajný šprt. Bol i bitkárom. Občas spolužiakov

tak zriadil, že nevedeli niekoľko dní chodiť. Bol to postrach školy, najmä na tej základke. Iba otcov vplyv a jeho parádny prospech mu umožnili ostať.

A teraz začína to najlepší: s otcom trávil čoraz viac a viac času v Thajsku. Ten ho tam brával ako ukážkového syna. Zapájal ho do svojho života. Starý Joseph Boyar sa pohyboval v pochybných kruhoch špinavého bangkokského podsvetia. Bol v stálom styku s bojovými klubmi muay thai a do tohto sveta zasvätil aj malého Andreja. Zabezpečil mu prísny a tvrdý tréning vo viacerých bojových umeniach, najmä v thajskom boxe. Naučil ho narábať s celým arzenálom zbraní. Využíval ho ako pomocníka vo svojej práci vyšetrovateľa a súkromného detektíva. Akýkoľvek prípad si zobrali na mušku, vždy ho vyriešili. Miestni Thajčania ich rešpektovali; dokonca sa ich báli.

Mladý Bojar vyrástol. Stal sa z neho ctižiadostivý, sebavedomý a obávaný muž, ktorý navyše vyniká nadmernou inteligenciou, fotografickou pamäťou a neskutočne prepracovanou technikou boja. V roku 2016 jeho otca napokon zavraždili, pretože sa zaplietol s nesprávnymi ľuďmi a nevedel uniknúť. Andrej ho následne nemilosrdne, krvilačne pomstil. Vtedy opustil Thajsko. Vrátil sa na Slovensko a začal tam s úplne novým životom. Začal študovať na vysokej škole. Vytvoril si pokojné zázemie v hlavnom meste. Keď nerátame jeden krátky výlet do Thajska pred jeden a pol rokom, tak nikam moc za poslednú dobu nechodil. A nechci ani vedieť, prečo ten krátky výlet do Thajska podnikol.“

Zved dohovoric. Nechal Škóta vyjadriť sa. Ten iba uprene hľadí na monitor.

Po chvíli sa opýtal: „Prečo?“

Zved ukázal na laptope sériu fotiek. Zjavne boli spravené policajnými vyšetrovateľmi po príchode na miesto činu. Na každej vidno zmračené telo akéhosi muža. Aziata. Vždy iného. Škót sa zamyslel.

Potom si zodpovedal vlastnú otázku: „Prišiel uzavrieť otvorenú záležitosť. Urovnať otvorené účty. Súviselo to s vraždou jeho otca, však?“

Zved odvetil: „Áno, všetko tomu nasvedčuje. Spôsobil tam hotovú paseku. A potom prišiel nazad na Slovensko. Vrátil sa na univerzitu, akoby

sa nechumelilo. Nikto mu nič nedokázal, nikto ho právne nestíhal. Ten človek má v Thajsku kontakty na vysokých miestach.“

Obaja únoscovia sa odmlčali. V miestnosti počuť iba zvuk drnčiacej klimatizácie umiestnenej pod stropom.

Zved po pár sekundách povedal: „Je to trénovaný zabijak. Okrem toho je asi inteligentnejší než desať priemerných ľudí dohromady. Čo navrhuješ? Myslíš si, že sa rozhodne niečo proti nám podniknúť?“

Škót mlkvo hľadí na monitor. Uvažuje. Jeho gigantický hrudný kôš sa dvíha s každým pomalým nádychom a výdychom.

Kľudne odvetil: „Áno.“

Zved preglgol. Zaváhal. Povedal: „Máš pravdu. Niečo sa deje. Súvisí to s druhou vecou, ktorú som ti chcel povedať. Lawsonová dnes bratovi poslala nahrávku cez MMS. Nahrávku jej rozhovoru s manželom. Teraz už aj Bojar vie podrobnosti o únose, “ Zved na moment prestal rozprávať; následne sa neisto spýtal, „Čo spravíme?“

Škót odvrátil zrak od monitoru. Pozrel sa na Zveda. Ten sa ocitol v zajatí jeho nekompromisných očí, jeho zdrvujúceho pohľadu, jeho neskonalkej sily osobnosti. Zaplavil ho opätovný strach. Nie však o seba samého. On je v bezpečí. Je Škótov komplic.

Zaplavil ho strach o Bojara. Nepozná ho, nikdy ho nevidel a mal by ho považovať za svojho protivníka. I napriek tomu ale pocítil oňho strach.

Pretože veľmi dobre vie, že odteraz sa z neho stal Škótov nepriateľ.

Pretože veľmi dobre vie, čo Škót so svojimi nepriateľmi robí.

Vyhrážať sa cudziemu človeku a nútiť ho k niečomu sa dá dvomi hlavnými spôsobmi: fyzickou hrozbou alebo psychologickým nátlakom. Bojar dáva prednosť kombinácii oboch prístupov. Nie je dôležité, či

vyrieknuté hrozby naozaj mieni vyplniť; dôležité je, aby obeť nadobudla *dojem*, že ich mieni vyplniť. Aby tomu *uverila*.

Marec. Nedeľa ráno. Mestský úrad Tatabánya. Kancelária starostu. Miestnosť 10 x 5 metrov. Šedé steny. Veľký lopatkovec zasadený do kvetináča pod oknom. Pracovný stôl z drevotriesky. Rozličné predmety porozhadzované po jeho povrchu. Dve stoličky s pohodlnou opierkou na chrbát a ruky, umiestnené oproti sebe; jedna na jednej strane stola, druhá na druhej.

Na tej pri okne sedí Zsolt Fehér. Na tej pri dverách sedí Andrej Bojar. Nikto iný v miestnosti nie je. Nikto iný nie je dokonca ani v celej budove úradu. Starosta ju výnimočne otvoril svojmu novému priateľovi. Dúfal, že s ním uzavrie vzájomne výhodnú dohodu.

Prerátal sa. Namiesto toho teraz sedí za vlastným stolom a drží si ruky pred ústami. Tečie mu z nich krv. Niekoľko zubov sa uvoľnilo. Dva vypadli na koberec pod stôl. Je v šoku: nie úplne jasne si uvedomuje, čo sa vlastne deje.

Bojar začal rozprávať: „Chcem, aby si teraz dával maximálny pozor. Ostalo ti ešte niekoľko zubov. Bola by škoda ich potom všetky zbierať z podlahy.“

Fehér zajakavo zvolal cez krvavú ruku, ktorou si zakrýva ústa: „Kto si myslíš, že si? Vieš ty vôbec, čo si spravil? Udrel si starostu mesta, do čerta! Z tohto sa len tak nevylížeš!“

„Najskôr si ujasnime pravidlá. Pravidlo číslo jeden znie: budeš rozprávať, iba keď ti dám pokyn.“

„Toto má byť vtip? Na koho sa akože hráš?“

Rozhorčený starosta nahmatal telefón vo vrecku svojej bielej košele. Čisto biela už nie je. Roztrasenými prstami začal niečo ťukať na displeji. Bojar sa bleskovo postavil a jedným svižným pohybom priskočil k Fehérovi. Ten sa iba stihol mierne pootočiť a zdvihnúť zrak. Vtedy mu Bojar vrazil pravú päšť do bicepsu na ruke, v ktorej drží mobil. Pred úderom navyše vystrčil prostredník o dva centimetre. Hánok prvého článku prstu

penikavo zarazil starostovi do svalu. Ostrý úder priamo do nervu. Fehérom akoby prešiel výboj elektrického prúdu. Mobil pustil samovoľne na zem. V strpnutej ruke stratil cit a zúfalo sa skrútil na drevenej stoličke. Horko-ťažko dýcha. Spracúva bolesť z prudkého útoku.

Bojar sa ešte na sekundu uistil, že mu od starostu nič viac nehrozí. Prešiel späť okolo stola, sadol si na voľnú stoličku a vrátil sa k rozhovoru:

„Prvé pravidlo znie: budeš rozprávať, iba keď ti dám pokyn. Žiadny pokyn som ti nedal. Za ďalšie porušenie pravidiel ti zlomím jednu z približne dvesto sedemdesiatich kostí, ktoré v tele máš. Rozumieš? Stačí prikývnuť.“

Fehér prikývol.

„Druhé pravidlo znie: vykonáš do bodky všetko, čo ti o chvíľu nakážem. Rozumieš?“

Fehér váha. Po troch sekundách prikývol.

„Tretie pravidlo znie: nikdy si ma nevidel. Nikdy sme sa nestretli. Nikdy sme sa nerozprávali. Rozumieš?“

Fehér prikývol.

„Dobre. Prejdime teda k veci. Prišiel som za tebou, aby si pre mňa urobil niekoľko jednoduchých službičiek. Chcem, aby si spustil vodu do bytu Réky Kárpáty. Chcem, aby si jej zaplatil opravu rozbitých okien v spálni. Chcem, aby si jej zaplatil opravu poškodeného zámku na dverách. Chcem, aby už nikdy nenašla hovno ani nič iné od teba pred vchodom. A v prvom rade: chcem, aby si nadobro zmizol z jej života – nikdy jej nevolal, nepísal, neozýval sa, nenadväzoval s ňou kontakt. Od tohto okamihu pre teba neexistuje. Réka Kárpáty je pre teba nenávratnou minulosťou. Rozumieš?“

Omráčený Fehér sa do istej miery vyrovnal na stoličke. Prestal si držať zmeravenú ruku. Začína sa mu do nej vracieť cit. Cez sčasti vybité a krvavé zuby sa opýtal: „Tá kurva si ťa najala? Koľko ti zaplatila? Dám ti viac. Len si povedz sumu.“

„Nezaplatila si ma. O peniaze mi nejde. Pýtam sa ešte raz: rozumieš?“

Starosta nereaguje. Chrbtom ľavej ruky si pretrel ústa. Preglgol. Odvetil: „Takže si jej kamoš, čo? Kurva jedna... Dobre vedieť...”

Nestihol dokončiť. Bojar sa ocitol opäť podobne svižným pohybom pri ňom. Zatiaľ zdravý ľavú ruku, ktorú starosta inštinktívne dvihol na obranu, mu zachytil a točivým pohybom vykrútil zápästie smerom k sebe. Ozvalo sa hlasné prasknutie. Prvých pár kostičiek je zlomených. Fehér zvrieskol. Zlomené ľavé zápästie si však nedokáže chytiť pravou rukou – tú má ešte stále z veľkej časti strpnutú. Nevie ňou hýbať. Zvalil sa od bolesti na zem. Padol na mäkký koberec a začal bezmocne nariekať. Bojar sa vrátil zasa raz na voľnú stoličku.

Pokračuje v rozhovore: „Znovu si porušil prvé pravidlo. Nedostal si pokyn rozprávať, iba prikývnuť. Spýtam sa ťa naposledy: rozumieš mojim pokynom?”

Fehér schúlený na podlahe napochytro a zreteľne prikývol. Hned trikrát.

„To rád vidím. Dohodneme sa teda nasledovne: zajtra je pondelok. Začiatok pracovného týždňa. Od zajtra bude mať Réka funkčný prívod vody v byte. Teraz si od teba vezmem peniaze na opravy – nebude ich predsa financovať sama z vlastného vrecka. Ukáž mi, kde sú. Zvyšok pokynov ostáva v tvojej réžii.”

Ubitý starosta nohou naznačil, že peniaze má vo vrecku. Nech si po ne príde. Bojar pokrútil hlavou: „Nie, hod’ mi ich ty.”

„Nemôžem, do pekla! Jednu ruku si necítim, druhú si mi zlomil!”

„Hod’ mi tie peniaze, inak ti zlomím pre zmenu nohu. Máš na to päť sekúnd a tri už sú preč.”

Fehér sa zmobilizoval. Nalomeným zápästím sa mu ťažkopádne podarilo z vrecka nohavic čosi vytiahnuť. Predmet nemotorne hodil pár centimetrov od Bojarových nôh. Kreditná karta.

„PIN?”

„7130.”

Bojar sa zohol, zdvihol ju a vložil si ju do hlbokého vaku. Zároveň z neho vytiahol telefón. Otvoril galériu. Našiel hľadané fotky. Postavil sa,

podišiel k schúlenému starostovi na koberci a povedal: „Teraz tá najdôležitejšia časť. Ak do bodky nesplníš moje pokyny, navštívim ťa znova. Alebo moji ľudia. Tí ťa mimochodom odteraz sledujú. Keď s tebou skončíme, budeš ochrnutý na vozíku do konca života. A okrem toho...” priložil mu displej mobilu aj s fotkou pred oči, „... a okrem toho ľahne celý tvoj krásny rodinný dom popolom. Spolu s touto zvodnou slečnou.”

Fehér sa s panickou hrôzou zahľadel na fotku. Zaľúbený pár sedí v kuchyni pri stole a popíja víno. Fotené z diaľky, z nočnej ulice.

Začal sebou zúfalo mykať a šklbať.

Smartfón si Bojar vhodil do vrecka k novo nadobudnutej kreditnej karte a otočil sa chrbtom k zlomenému starostovi. Vyšiel von z kancelárie; von z mestského úradu.